

# Αναρχία

Αρ. φύλ. 10, 2ος χρόνος 100 δρχ.

Νοέμβρης 88

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

## Αντίσταση – Αλληλεγγύη

### Λευτεριά στους φυλακισμένους Αναρχικούς



ετοιμικής κράτησης τους από το κράτος. Ενώ αυτοί (ασφάλεια — κράτος) ένα χρόνο τώρα απομονωμένοι στο 12ο όροφο της Γενικής Ασφάλειας σκαρφίζονται σήριαλ του τύπου «στον ιστό της αράχνης» με τους χαφιέδες τους, τους παρακρατικούς, τους απογόνους των Μάλλιου-Μπάμπαλη, δεν κατορθώσαν, δεν τόλμησαν να βρουν ούτε ένα ψευδομάρτυρα, ούτε ένα πληρωμένο καθήκι να χρησιμοποιήσουν. Πέταξαν το «μπαλάκι» στην άλλη αδερφή τους την Δικαιοσύνη.

#### Η δίκη της 21ης Νοέμβρη

Στις 21 του Νοέμβρη γίνεται η δίκη της Βαγγελιώς Βογιατζή και του Μπουκουβάλα. Μέχρι σήμερα (ένα ολόκληρο χρόνο) έχουν απορριφθεί από το κράτος επανειλημμένες αιτήσεις αποφυλάκισης, με διάφορες προφάσεις.

Οι κατηγορίες για «πλαστογραφίες, οπλοκατοχή, σύσταση συμμορίας» στηρίζονται σε ανύπαρκτα στοιχεία, σε μεθοδευμένες σκευωρίες που αποδεικνύουν μόνο την αθλιότητα των διωκτών τους.

Χωρίς κανένα μάρτυρα κατηγορίας η δίκη θα είναι μια παρωδία, στο βαθμό που γίνεται για να λυθεί το αδιέξοδο της

Εμείς αντιθέτως βγήκαμε στην κοινωνία, φωνάξαμε την αλήθεια, ζητήσαμε συμπαράσταση και να η πραγματικότητα: το ογκούμενο ρεύμα συμπαράστασης αποκαλύπτει το παιχνίδι της εξουσίας που παίζεται στις

πλάτες των αναρχικών φυλακισμένων.

Πολλές συγκεντρώσεις, χιλιάδες υπογραφές, δεκάδες άρθρα και ανακοινώσεις τύπου, ραδιοφωνικές εκπομπές, ψηφίσματα από συνδικαλιστικές οργανώσεις, οργανώσεις γυναικών, κόμματα, νεολαίες, αυτό το ογκούμενο κίνημα συμπαράστασης όχι μόνο «αθώωσε» τους αναρχικούς αγωνιστές, αλλά έκανε την υπόθεση αυτή υπόθεση της κοινωνίας.

#### Η δίκη της 21 Νοέμβρη στηρίζεται στο αίμα και στο ψέμα

Το αίμα του Πρέκα δεν το χόρτασαν οι ασφαλίτες, θέλουν και τη Βαγγελιώ και το παιδί του και ότι μυρίζει αντίσταση και αξιοπρέπεια. Θέλουν το Μπουκουβάλα να τον εκδικηθούν να τον εξοντώσουν, γιατί δεν έγινε ρουφιάνος και γιατί εμφορείται από τις ιδέες του αναρχισμού.

Στη δίκη αυτή κατηγορείται και ο Γιώργος Μπαλάφας. Ο Γιώργος Μπαλάφας που αρνήθηκε να γίνει θύμα των ασφαλιτών, οι οποίοι προσπάθησαν να τον κατασκευάσουν καταζητούμενο και υπ' αριθμόν ένα κίνδυνο, που το κράτος του απέκλεισε το δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτό του και που τον έβγαζε κατηγορούμενο αλλά και καταζητούμενο για το τίποτα. Τώρα τον καλούν στη δίκη με κατηγορίες που προέκυψαν εκ των υστέρων.

Εκστρατείες στα βουνά και στα λαγκάδια τα τάγματα θανάτου διοργανώνουν για να βρουν τον Γιώργο Μπαλάφα. Μήπως τον θέλουν νεκρό, μήπως θέλουν κι άλλο αίμα;

Από αυτές εδώ τις γραμμές τους λέμε ότι αν σκέφτονται κά-

τι τέτοιο θάνατο καλύτερα για όλους μας να ξεχάσουν αυτή την προοπτική γιατί δεν αντέχουμε άλλες δολοφονίες.

#### Αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια

Χωρίς δίκη βρίσκονται ένα χρόνο στον Κορυδαλλό οι αναρχικοί Χριστόφορος Μαρίνος, Κλέαρχος Σμυρναίος. Στο δολοφονημένο κορμί του Πρέκα προσπαθεί να θεμελιώσει η ασφάλεια την «τρομοκρατική» δραστηριότητα των δύο αναρχικών. Το λάθος τους είναι η συμπαράσταση στον κυνηγημένο Πρέκα και αυτό δεν θεωρείται αυτονόητο για τους ασφαλίτες. Θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι τους κυνηγημένους θα πρέπει να τους καταδίδουμε. Για τους δύο αναρχικούς που συμμετείχαν ενεργά στο αναρχικό κίνημα και σ' οποιαδήποτε διαδικασία που χαρακτηριζόταν από τις επαναστατικές ιδέες, θεωρούνταν αυτονόητη η συμπαράσταση στον διωκόμενο Πρέκα.

Στο πρόσωπο τους το κράτος εκδικείται όλους όσους αντιστέκονται, στο πρόσωπο τους εκδικείται το αναρχικό ιδεώδες.

Βαίνουμε στο 1992. Η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση απαιτεί τάξη και σιωπή μπροστά στη διεθνοποιημένη κυριαρχία. Τις αξίες του «ελεύθερου κόσμου» ανέλαβαν να επιβάλλουν οι μπάτσοι, οι χαφιέδες, όλης της Ευρώπης κατευθυνόμενοι από την Τρενι και τα διεθνή καταδιωκτικά κέντρα που χρηματοδοτούνται από τις μεγάλες εταιρείες.

Το κεφάλαιο συνδεδεμένο με τη σύγχρονη τεχνολογία απαιτεί καθολική υποταγή του ανθρώπινου για να θεμελιώσει την καινούρια εφιαλτική κοινωνία. Σ' αυτή τη φάση προσπαθούν οι κυρίαρχοι να επιβάλλουν το πρότυπο του ανθρώ-

που, που αυτοί θα επιτρέψουν να περάσει από τη κόνιστρα του κέρδους, της εκμετάλλευσης, της υποταγής. Ευρωπαϊκή ολοκλή-

ρωση και απόλυτη υποταγή πάνε μαζί.

Το ελληνικό κράτος προσκομίζει στοιχεία υποταγής στο διεθνές μέτωπο της κυριαρχίας, το κεφάλι του Πρέκα και τους 4 αναρχικούς φυλακισμένους.

Η συμπαράσταση και αλληλεγγύη στους 4 αναρχικούς σ' αυτή τη φάση προσλαμβάνει άλλες διαστάσεις.

Είναι θέμα επιβίωσης των στοιχειωδών αξιών της αξιοπρέπειας και της αντίστασης. Γι αυτό πρέπει να διατρανώσουμε την απαίτηση μας για άμεση απελευθέρωση των αναρχικών σήμερα, για να μπορούμε να υπάρχουμε αύριο.

Είναι μια υπόθεση που μας αφορά όλους.

Η εξουσία έχει τους δικούς της μηχανισμούς για να πραγματώσει την ιδεολογία της κυριαρχίας. Όμως και η κοινωνία έχει τους δικούς της μηχανισμούς αντίστασης για να δώσει περιεχόμενο στην κοινωνική αλληλεγγύη.

Το πάθημα ενός Δημοκράτη: «Όταν συλλάβανε ένα αναρχικό εγώ δεν ήμουν αλληλέγγυος, όταν συλλάβανε ένα κομμουνιστή, εγώ δεν ήμουν αλληλέγγυος, όταν συλλάβανε έναν αριστερό, εγώ δεν ήμουν αλληλέγγυος, τώρα που συλλάβανε εμένα δεν υπάρχει κανείς να μου συμπαρασταθεί» έγινε μάθημα κοινωνικής συνείδησης.





## ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

## Ένας χρόνος αλλ/γγύης στους τέσσερεις

Πολλοί ξέρουν αλλά εμείς πολύ καλύτερα ότι η αλληλεγγύη είναι το μόνο σπουδαιότερο όπλο της κοινωνίας απέναντι στην κρατική αυθαιρεσία.

Η συνείδηση της αλληλεγγύης προσδιορίζει και τη ποιότητα της κοινωνικής και ατομικής συνείδησης.

Στην υπόθεση των 4 αναρχικών φυλακισμένων ο χαρακτήρας της συμπαράστασης απαιτούσε υψηλό αίσθημα ευθύνης, συγκρότηση, ευαισθησία, γνώση και μνήμη. Στοιχεία τα οποία βρίσκονται σε αφθονία στην ελληνική κοινωνία γιαυτό και εκεί απευθυνθήκαμε.

Τα αποτελέσματα 1 χρόνου τώρα της συμπαράστασης ξεπέρασε τις προσδοκίες μας. Αφ' ενός μεν ξεσκεπάστηκε η σκευωρία του κράτους απέναντι στους 4 αφ' ετέρου η επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης ανέδειξε ένα πειστικό κοινωνικό λόγο με τις μαζικές εκδηλώσεις που διοργάνωσε.

Από την πρώτη στιγμή και ενώ όλα βρισκόταν κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της κρατικής προπαγάνδας με τη δολοφονία του Πρέκα η Επιτροπή Αλληλεγγύης και πληροφόρησης ανέδειξε ένα πειστικό κοινωνικό λόγο με τις μαζικές εκδηλώσεις που διοργάνωσε.

Από την πρώτη στιγμή και ενώ όλα βρισκόταν κάτω από τον απόλυτο έλεγχο της κρατικής προπαγάνδας με τη δολοφονία του Πρέκα η Επιτροπή Αλληλεγγύης και πληροφόρησης ανέδειξε ένα πειστικό κοινωνικό λόγο με τις μαζικές εκδηλώσεις που διοργάνωσε.

Αφισκόλληση: Η συγκεκριμέ-

νη αφίσα είχε γίνει στόχος των ΜΕΑΤΖΗΔΩΝ, είχε γίνει αφορμή για συλλήψεις, έρευνες, ξυλοδαρμούς επειδή κατήγγειλε την δολοφονία του Μ. Πρέκα. Μοιράζεται σε χιλιάδες αντίτυπα η αφίσα και προκήρυξη σε όλη την Ελλάδα.

17/Νοέμβρη. Μαζική πορεία Πολυτεχνείου — Παρέμβαση της επιτ. στο μπλοκ των αναρχικών.

17/Νοέμβρη, πορεία της Ένωσης Αναρχικών Θεσσαλ. για την απελευθ. των 4.

27/Νοέμβρη, εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη σε αμφιθέατρο για τους 4.

28/Νοέμβρη. Εκδήλωση συμπαράστασης στο Αγρίνιο που διοργάνωσε η Ένωση Αναρχικών Αγρινίου.

28/Νοέμβρη, εκδήλωση στη Λάρισα από την «Αυτοδιεύθυνση» και την «Αντιεξουσιαστική Συσπείρωση».

Φλεβάρης—Συναυλία Σπόρτιγκ όπου συμμετέχουν 3.000 άτομα επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης.

— Αλληπάλληλες πορείες με μηχανές στον Κορυδαλλό.

— Συγκέντρωση Πορεία (Προπύλαια).

— Μάρτης. Εκδήλωση στο Πολυτεχνείο — Συζήτηση όπου συμμετέχουν Ακρα Αριστερά — ΚΚΕ εσωτ. — ΕΔΑ — ΕΑΡ — Γερμανοί Πράσινοι διοργάνωσε η κίνηση Πολιτ. και κοιν. δικαιωμάτων.

3/5: Εκδήλωση στο Πολυτεχνείο Γυναικείας πρωτοβουλίας

**Κείμενο της Βαγγελιώς, που διαβάστηκε στην συγκέντρωση αλληλεγγύης στους τέσσερεις στην Ηλιούπολη και σε εκπομπή από τον Δίαυλο 10.**

Η σύλληψη και η συνεχιζόμενη προφυλάκισή μας αποκαλύπτει για μια ακόμα φορά το πραγματικό πρόσωπο του τρομοκρατικού κράτους. Ενός κράτους που δεν διστάζει να εξοντώνει και να δολοφονεί τον καθένα που τολμά να ξεφύγει από το επιβεβλημένο κοινωνικό πρότυπο, τον καθένα που υψώνει φωνή αντίθεσης στις σάπιες προδιαγραφές της ζωής μας, τον καθένα που εναντιώνεται και αντιστέκεται στον φασισμό και στον αυταρχισμό της καθημερινότητας.

Είναι το κράτος που δεν διστάζει να μας κρατά 1 χρόνο τώρα προφυλακισμένους με γελοία στοιχεία, είναι το κράτος που δεν διστάζει να εξοντώνει ψυχολογικά και οργανικά ένα μωρό ενάμιση χρονών, τον γιό μου, που μεγάλωσε μέσα στο σκοτεινό κελί της φυλακής.

Είμαστε τα εξιλαστήρια θύματα μιας κυβερνητικής πολιτικής, που αποζητά αντιτρομοκρατικά εύσημα και τον εξευμενισμό των υπερατλαντικών «συμμάχων». Που δολοφόνησε ψυχρά τον Μιχάλη Πρέκα, έναν άνθρωπο χωρίς περιθώρια άμυνας σε μια κοινωνία ρατσιστική και βάρβαρη.

Που διεκδικεί την κοινωνική συναίνεση, ώστε ανενόχλητα να διώκει, να δολοφονεί, να ελέγχει και να εξοντώνει κάθε διαφωνούντα, βαφτίζοντας τον ανάλογα με τα κοινωνικά δεδομένα κάθε εποχής κομμουνιστοσυμμοριτή, προβοκάτορα ή τρομοκράτη.

Οι προβλέψεις του Όργουελ βγήκαν αληθινές.

Ένας αγώνας συμπαράστασης, δεν είναι μόνο προσωπική μας υπεράσπιση. Είναι αγώνας για το δικαίωμα της διαφορετικότητας, για το δικαίωμα του να διαφωνείς και να αγωνίζεσαι ενάντια στην αυταρχικότητα και την καταστολή, ενάντια στο φέμωμα και στην εξόντωση κάθε διαφωνούντα.

Είναι αγώνας αυτοπροστασίας.

Χαιρετίζω όλους εσάς τους αγνώστους μου, αλλά και συνάμα τόσο γνωστούς, γιατί μας δένουν τα ίδια όνειρα και επιθυμίες, ο κοινός αγώνας γιά τον ίδιο σκοπό. Στέλνω την αγάπη μου στους συντρόφους μου που μου παραστάθηκαν πάντα και σ' όλες τις γυναίκες συντρόφισσές μου, που στο πρόσωπό μου υπερασπίζονται ταυτόχρονα το δικαίωμα της γυναίκας να αυτοορίζεται.

Η φωνή της διαμαρτυρίας και της συμπαράστασής σας γκρεμίζει τους τοίχους της φυλακής μου και αγωνιζόμαστε μαζί για μια κοινωνία αντιεξουσιαστική και ελεύθερη, για μια κοινωνία όπου θα ζούμε και όχι απλά θα επιβιώνουμε σαν πόνια ενός εξοντωτικού μηχανισμού.

## Γραμμα της Βαγγελιώς

Μια απλή ματιά στο κατηγορητήριο με το οποίο μας παραπέμπουν να δικαστούμε φτάνει για να πείσει τον καθένα ότι η μέχρι τώρα κράτησή μας στις φυλακές είναι τόσο άδικη όσο και παράλογη.

Ένα ολόκληρο χρόνο μας κρατούν προφυλακισμένους για να καταλήξουν τελικά σε ένα κακοφτιαγμένο σενάριο, χωρίς στοιχεία, με αοριστολογίες και υποθέσεις, που και η πιο νοσηρή φαντασία δεν θα μπορούσε να συλλάβει.

Έτσι, κι ενώ καθημερινά πληθαίνουν οι φωνές συμπαράστασης, οι φωνές που διαμαρτυρούνται για την άδικη κρατησή μας, η δικαστική και πολιτική εξουσία κωφεύει.

Η εξουσία, που με τόση ευκολία αποφυλακίζει τον αστυνομικό δολοφόνο ενός δεκαπεντάχρονου παιδιού, ενάντια στους ίδιους της τους νόμους, κωφεύει στις εκκλήσεις κομμάτων, κοινωνικών φορέων, φεμινιστικών οργανώσεων, επωνύμων και απλών πολιτών που ζητούν την αποφυλάκισή μας.

— Επειδή έχει πλέον αποκαλυφθεί ότι αυτή η υπόθεση δεν είναι παρά μια ακόμα σκευωρία.

— Επειδή το μοναδικό μου έγκλημα είναι η ιδεολογική μου τοποθέτηση και η προσωπική μου σχέση με το Μιχάλη Πρέκα, πατέρα του παιδιού μου.

— Επειδή αρνιέμαι να αποτελέσω το εξιλαστήριο θύμα των κυβερνητικών πολιτικών σκοπιμοτήτων.

— Επειδή αρνιέμαι να συρθώ σε μια δίκη-παρωδία που εξυπηρετεί τις σκοτεινές και ύποπτες επιδιώξεις της εξουσίας.

— Επειδή αρνιέμαι να παρακολουθώ μέρα με τη μέρα τη σωματική και ψυχολογική εξόντωση του δεκαοχτάχρονου παιδιού μου μέσα στους υγρούς και σκοτεινούς τοίχους της φυλακής.

— Επειδή αυτή η σκευωρία απειλεί την ελευθερία και τα δικαιώματα όλων μας.

Καλώ κάθε ελεύθερο άνθρωπο να μας συμπαρασταθεί και να κάνει αυτή την υπόθεση δική του, απαιτώντας την άμεση απελευθέρωσή μας.

Βαγγελιώ Βογιατζή  
20 Οκτώβρη 1988  
Φυλακές Κορυδαλλού



6/5: Πορεία στον Κορυδαλλό:

Επιτ. Αλληλ. και πληροφόρησης

28/6: Πορεία για Βογιατζή:

Γυναικεία Πρωτοβουλία

5/7: Πορεία Επιτροπής Αλλη-

λεγγύης και Πληροφόρησης

1/10: Πορεία με μηχανές στον

τόπο δολοφονίας του Μ. Πρέκα:

Επιτροπή Αλληλεγγύης και

πληροφόρησης.

4/10: Πορεία στον Κορυδαλλό

με μηχανές και απαγόρευση

από το κράτος: Επιτροπή Αλλη-

λεγγύης και πληροφόρησης

1/10: Πορεία στη Θεσσαλονί-

κη: Ένωση Αναρχικών.

10/10: Συγκέντρωση σε κινη-

ματογράφο στο Αγρίνιο διοργά-

νωσε η επιτροπή Αλληλεγγύης

και πληροφόρησης. Συμμετέ-

χουν ΕΑΡ - ΚΚΕεσ. - ΚΚΕ -Βαρε-

μένος, δημοσιογράφος της

«Πρώτης», Κίνηση Πολιτικών

και Κοινωνικών Δικαιωμάτων.

12/10: εκδήλωση στη Νίκαια:

Στέκι νέων του δήμου.

13/10: Εκδήλωση στο Πνευ-

ματικό Κέντρο Ηλιούπολης:

Πρωτοβουλία κατοίκων.

7/11: Εκδήλωση της εφημερί-

δας «ΠΡΩΤΗ»

14/11: Συναυλία στο Σπόρτι-

γκ: Επιτροπή Αλληλεγγύης και

πληροφόρησης.

Όλες αυτές οι εκδηλώσεις συ-

νέβαλαν στην δημοσιοποίηση

της υπόθεσης μέσα από εφημε-

ρίδες, περιοδικά, ενώ δόθηκαν

πάρα πολλές ραδιοφωνικές συ-

νεντεύξεις σε σταθμούς.

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ  
Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ  
ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ  
εν όψει της δίκης που θα γίνει  
στις 21 Νοέμβρη**

Είμαι βέβαιος ότι θα αθωωθούμε. Τα αστυνομικά σενάρια και οι σκευωρίες γίνονται πλέον πιστευτά μόνο από τους εμπνευστές τους. Και σ' αυτή τη δίκη, στη θέση ουσιαστικά του κατηγορούμενου θα βρίσκεται η

Ασφάλεια, και οι Πολιτικοί προϊστάμενοί της. Αυτοί που για πολλοστή φορά, με την προσφιλή μέθοδό τους, της κατασκευής ενόχων, προσπάθησαν να νομιμοποιήσουν το δικό τους αυταρχισμό και καταστολή, τη δική τους αντικοινωνική δράση.

Αυτοί έχουν τους μηχανισμούς, τα χαλκευμένα έγγραφα, τα αποτυπώματα...

Εμείς έχουμε τις χιλιάδες υπογραφές αλληλεγγύης, τις δεκάδες συγκεντρώσεις, τα εκατοντάδες δημοσιεύματα και δηλώσεις συμπαράστασης στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Είμαστε αθώοι — είναι ένοχοι.

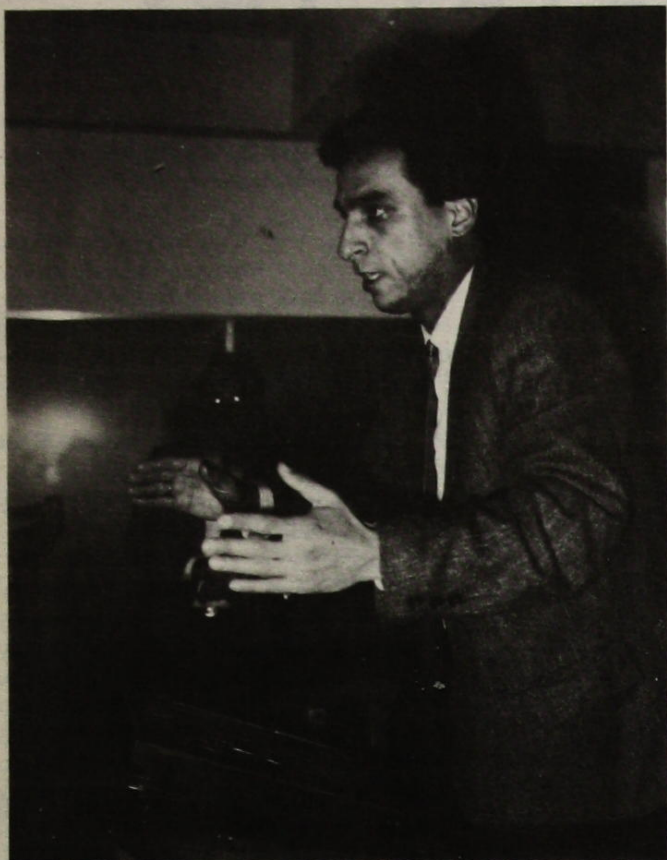
Η απελευθέρωση των 4 αναρχικών είναι στα χέρια μας. Ο αγώνας και η αλληλεγγύη πρό τους διωκόμενους αναρχικούς είναι μια υπόθεση που μας αφορά όλους.

Η επιτροπή αλληλεγγύης και πληροφόρησης σας καλεί να πάρετε μαζί σας μέρος στις

επόμενες εκδηλώσεις της που είναι η ΣΥΝΑΥΛΙΑ στο ΣΠΟΡΤΙΓΚ — η ΠΟΡΕΙΑ στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ — η ΔΙΚΗ του Μ. Μπουντουβάλα και της Β. Βογιατζή στις 21 Νοέμβρη.



# Ένα Φουλάρι, ένα Σκουλαρίκι, ο Δολοφόνος... και εμείς.



Ένας δολοφόνος, οπλοφορώντας και χάνοντας εύκολα την ψυχραιμία του, ο αστυνόμος Μελίστας, επιβεβαίωσε κυνικά και απροκάλυπτα τον νοσηρό ανδρισμό του σε μια δίκη παρωδία. Μετά από τρία χρόνια ελεύθερου βίου αυτός ο «νομοταγής» πολίτης και «ψυχραιμος φρουρός» της τάξης, προσκλήθηκε να πρωταγωνιστήσει σε μια δίκη κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της εξουσίας.

Με σκηνικό έξαλλους δεκαπεντάχρονους που κυνηγούν με τα κεφάλια τους τυχαίες σφαίρες με απώτερο σκοπό να πολλαπλασιάσουν την εγκεφαλική τους ουσία.

Με την φράση «μην κάνεις έτσι και πήγαινε σπíti σου» οι προϊστάμενοι του δολοφόνου Μελίστα έδωσαν και το στίγμα της συνέχειας που ετοιμάζαν στην υπόθεση. Ο φονιάς μετατέθηκε στην Πάτρα και η δικαιοσύνη ανέλαβε να ξεπλύνει το αίμα από την Πατρίδα. Με το «κύρος» που την διέπει δεν χρειάστηκαν ούτε αυτοψίες, ούτε αναπαραστάσεις ούτε μάρτυρες. Αρκούσαν δύο τρεις στημένες φωτογραφίες, αρκετοί ψευδομάρτυρες του κύρους των γαλονιών και η αγαθή πρόθεση του δικαστηρίου.

Η κωμωδία που έπλεξαν αστυφύλακες και δικαστές, με επίλεκτους μάλιστα θεατές (ΜΑΤ-ΜΕΑ), δεν επισκιάστηκε από την παρουσία της πειστικής Πολιτικής Αγωγής που επισήμανε την κοινωνική και πολιτική αναλγησία των Αρχών.

Επί τρεις ημέρες δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο η αξιοπρέπεια και ο σεβασμός της ζωής. Ο φονιάς ξαναβρήκε την χαμένη ψυχραιμία του, το θύμα χώθηκε βαθύτερα στον τάφο του. Το κράτος στήριξε και πάλι το δικαίωμα να αποφασίζουν οι ένστολοι υπάλληλοί του για την ζωή και το θάνατο αυτών που φορούν σκουλαρίκια και φουλάρια. Και όχι μόνο...

Χάσαμε την ψυχραιμία μας. Ο θυμός, η αγανάκτηση και το μίσος μας είναι ανεξέλεγκτα, όσο ήταν και η σφαίρα του Μελίστα. Αρνούμαστε να πάρει σπίτια μας. Αρνούμαστε να ξεχάσουμε τον Καλτέζα του 85, τον Κουμή και την Κανελοπούλου του 80 ή αυτούς που θα ακολουθήσουν...

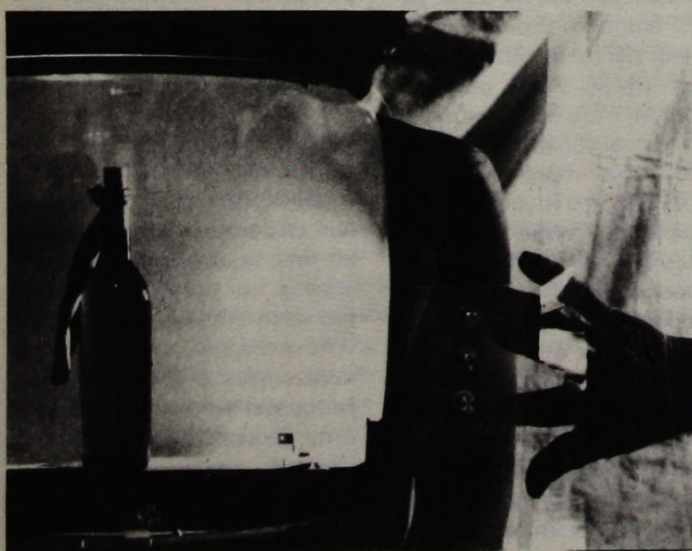
Αρνούμαστε κατηγορηματικά να σκύψουμε το κεφάλι μπροστά σε ένα κράτος — χασάπη που δολοφονεί — έτσι κι αλλιώς — και από την άλλη γεμίζει τις φυλακές του με αναρχικούς «τρομοκράτες» όπως οι 4 αναρχικοί αγωνιστές — όμηροι της κρατικής αυθαιρεσίας.

Οχι, δεν πάμε σπίτια μας Μελίστα. Θα μαζευτούμε στο Πολυτεχνείο στις 24/9, στις 6.00 το απόγευμα, και θα πούμε την δική μας άποψη για σένα.

Θα μαζευτούμε για να προστατεύσουμε τη ζωή μας, την αξιοπρέπειά μας, την εμπιστοσύνη μας στον άνθρωπο.

Θα αγωνιστούμε όπως εμείς ξέρουμε για αυτά, γιατί πραγματικά δεν ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΧΑΣΟΥΜΕ.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ



Τα πρόσφατα γεγονότα του Πολ/νείου αποτελούν, εκτός των άλλων, μία ευκαιρία για να δούμε από κοντά (από μέσα) και να μιλήσουμε για την κατάσταση που επικρατεί στον Αναρχικό, Αντεξουσιαστικό χώρο.

Ίσως κάποιοι να πιστεύουν ότι μια τέτοια συζήτηση θα έπρεπε να γίνει ανοιχτά ώστε να σταθούμε γενικότερα στα ζητήματα που καίνε και παράλληλα να επεξεργαστούμε τις εμπειρίες που είχαμε. Αυτό θα βοηθούσε να αντιμετωπιστούν ή και να ξεπεραστούν κάποια προβλήματα του Αναρχικού-Αντεξουσιαστικού χώρου. Όμως πιστεύουμε ότι η κατάσταση στην οποία έχει περιπέσει αυτός ο χώρος δεν προσφέρεται για τέτοιες συζητήσεις — αυτή τη στιγμή τουλάχιστον. — Έτσι απλά ελπίζουμε αυτό το κείμενο να συμβάλει στον προβληματισμό γύρω απ' αυτά τα ζητήματα.

Ας δούμε από κοντά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Και θα σταθούμε κυρίως στα σημεία που θεωρούμε αρνητικά, γιατί αυτά ενδιαφέρουν ως προς τις μελλοντικές ενεργειές μας, τα δετικά απλώς θα τα καταγράφουμε.

Μας χαροποίησε ιδιαίτερα το γεγονός ότι υπήρξε άμεση αντίδραση απέναντι στην αδωάση του Μελίστα. Γιατί πραγματικά πέρασε αρκετός καιρός από τότε που υπήρξε τόσο μεγάλη συμμετοχή σε πρωτοβουλία του χώρου για οποιοδήποτε ζήτημα αιχμής.

Εκτιμούμε ως θετική επίσης την κατάληξη που είχε η δράση μας, με την έννοια της άσκησης των γνωστών εφέσεων εναντίον της δικαστικής απόφασης. Εφέσεις που ασκήθηκαν σε χρόνο ρεκόρ, συγκριτικά με άλλες περιπτώσεις, που οι αντιδράσεις περιορίζονται σε ισχνές καταγγελίες στον αστικό τύπο και που αποτελούν (οι εφέσεις) απάντηση σε όσους επιμένουν ότι αυτές οι πρακτικές είναι αδιέξοδες, και χωρίς αποτελέσματα.

Θετικό σημείο στην έκβαση των γεγονότων υπήρξε επίσης η συμπαράσταση που εκδηλώθηκε από άτομα κάθε ηλικίας γύρω από το Πολ/νείο, σε σημείο που αρκετοί εγκατέλειψαν τη θέση του θεατή και συμμετείχαν με συνθήματα ή ακόμη και πετώντας πέτρες εναντίον των ΜΑΤ.

Και τέλος επειδή κεντρικός αποδέκτης της αγανάκτησης ήταν η αστυνομία την οδήγησε, σε μειοεκτική θέση ώστε, σε συνδιασμό και με τη γενικότερη πολιτική συγκυρία, να γίνει δυνατή η εξέλιξη των γεγονότων χωρίς συλλήψεις.

Ωστόσο θα πρέπει να επισημάνουμε ότι η συναισθηματική φόρτιση που οδήγησε πολλούς συντρόφους να συμμετάσχουν ενεργά στα γεγονότα, είναι βέβαια θετικό στοιχείο, αλλά παράλληλα παρατηρούμε την τακτική απουσία τους από άλλες — περισσότερο πολιτικές — δραστηριότητες του χώρου, όπως η παρουσία τους στη δίκη του Μελίστα ή την συμπαράσταση στους 4 αναρχικούς. Και δεν μιλάμε για περιπτώσεις πολύωρων κουραστικών και αδιέξοδων συζητήσεων αλλά για ουσιαστικές και επιβεβλημένες δραστηριότητες.

Είναι αλήθεια πως ελπίζουμε ότι τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν, μέσα και γύρω από το Πολ/νείο, η από κοινού αντιμετώπιση των επιθέσεων των ΜΑΤ, η κατοχή και χρήση του χώρου έστω και για λίγες ώρες, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν το κατάλληλο έδαφος, πάνω στο οποίο θα γινόταν μία καλοπροαίρετη διεργασία και επεξεργασία των υπαρκτών προβλημάτων μεταξύ ατόμων και ομάδων που συναποτελούν τον Αναρχικό-Αντεξουσιαστικό χώρο.

Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε. Απεναντίας οι αντι-

θέσεις αυτές, όχι μόνο δεν ξεπεράστηκαν αλλά αποτέλεσαν τροχοπέδη στην προοπτική της καλύτερης οργάνωσης της «κατάληψης», με αποτέλεσμα να περιορίσουν κι άλλο την προοπτική προσέγγισης των κομματιών που συνδέουν αυτό το χώρο. Έτσι τα μηνύματα για το μέλλον δεν είναι ιδιαίτερα ευοίωνα.

Το χαρακτηριστικό αυτής της κατάληψης ήταν ότι δεν κατόρθωσε να λειτουργήσει σαν κατάληψη. Και αυτό γιατί δεν έγινε ούτε μία νυχτερινή συνέλευση για να την οργανώσει, να την συντονίσει και να της δώσει ζωή.

Δεν έγινε παρόλο που αργά τη νύχτα η δράση είχε περιοριστεί, μόνο μέσα στο Πολ/νείο, και έτσι θα μπορούσαν όλοι να συμμετέχουν σ' αυτήν. Όποιος τολμούσε να προτείνει συνέλευση κινδύνευε να κατηγορηθεί για «αριστερισμό» και «πολιτικαντισμό» από όσους επιμένουν μόνο στη «δράση» και όχι στον συνδιασμό δράσης και οργάνωσης της.

Όπως φάνηκε στο Πολ/νείο κυριάρχησε η ασυντονιστή, αυθαίρετη και απρογραμματιστή λειτουργία ομάδων και ατόμων που η μόνη τους συνεργασία περιορίζεται σε κοινούς φίλους. Φαντασθείτε λοιπόν τι συνέπειες υπήρχαν για την κατάληψη όταν μεταξύ κάποιων ομάδων δεν υπήρχαν ούτε αυτοί οι κοινόι φίλοι.

Ακόμη η απραγματοποίητη συνέλευση, αν τελικά είχε γίνει, θα μπορούσε να ορίσει εκτός των άλλων και ομάδες περιφρούρησής της με σκοπό την αυτοπροστασία της απέναντι σε κάποιες εκτονωτικές καταστροφές που και λειτουργικές δεν ήταν και δυσφήμισαν την κατάληψη.

Όλα αυτά περιόρισαν την ίδια την κατάληψη σε τέτοιο βαθμό που οδήγησαν πολλούς να αναρωτηθούν αν υπάρχει πράγματι, πόσο θα κρατήσει, τι αιτήματα υπερασπίζεται κ.α.

Να σημειώσουμε ότι λέμε ότι δεν έγινε συνέλευση, ξέροντας πως μια προσπάθεια που έγινε τις πρωινές ώρες, απευθυνόταν σε ανθρώπους κουρασμένους από την ολονύκτια δράση και που τελικά μόνο πρόσχημα συνέλευσης μπορεί να χαρακτηριστεί αφού ουσιαστικά τα γεγονότα είχαν προηγηθεί, πολλά ζητήματα ουσίας δεν δίχτηκαν και πολλοί είχαν ήδη φύγει.

Τέλος, πρέπει να επισημάνουμε ένα γεγονός που παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις και έχει σχέση με τον αστικό τύπο ο οποίος τον τελευταίο καιρό επιδίδεται σε ένα σήριαλ χαφιεδολογίας σχετικά με τον Αναρχικό-Αντεξουσιαστικό χώρο.

Δεν αρνούμαστε φυσικά την κατά περίπτωση προβοκατόρικη δράση της αστυνομίας, αλλά αυτό απέχει πολύ από την εικόνα που παρουσιάζουν, ότι δηλαδή συνολικά ο χώρος αυτός είναι διαμορφωμένος από προβοκατόρες.

Με το κείμενο αυτό δεν απολογούμαστε ούτε μετανιώνουμε για τη συμμετοχή μας στα γεγονότα. Απλά εκφράζουμε την απογοήτηση μας όπως ελπίζουμε ότι θα κάνουν όσοι έχουν διαφορετική.

Κλείνοντας θέλουμε να τονίσουμε, παρ' όλα αυτά, την αισιοδοξία μας και να σημειώσουμε ότι 250 άτομα χωρίς στοιχειώδη οργάνωση και συντονισμό πέτυχαν να δώσουν μια απάντηση στην απόφαση για τον Μελίστα, τέτοια που έπρεπε. Μια απάντηση, όχι αντίθετη με το κοινό αίσθημα όλων μας. Απ' όλους μας εξαρτάται να εγγυηθούμε μια ακόμη αποτελεσματικότερη πρωτοβουλία και κινηματική δράση στηριγμένη στην οργάνωση-συντονισμό και εγκατάλειψη του μεταξύ μας ανταγωνισμού.

Δ.Τ — Σ.Π — Α.Μ.

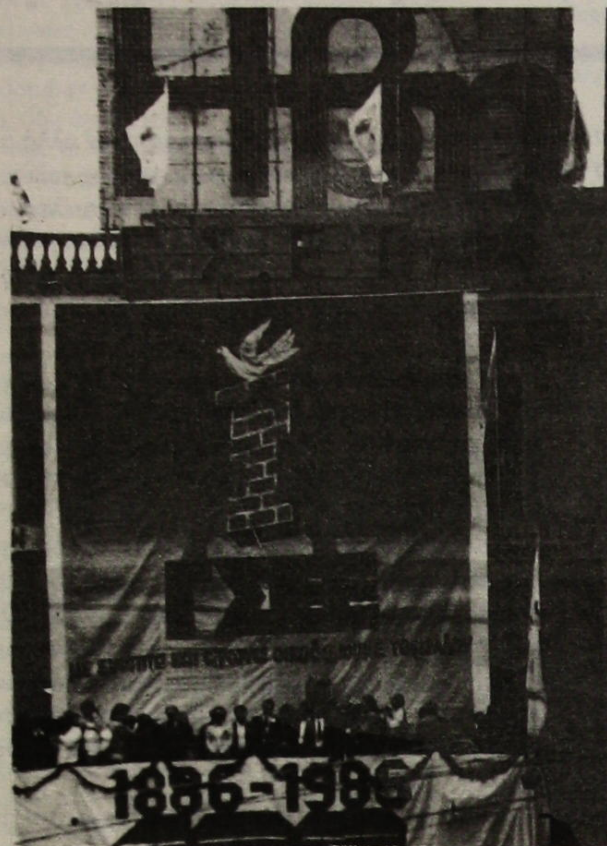
(Αναδημοσιεύουμε το κείμενο από το Κοινωνικό λόγω των σωστών διαπιστώσεων που περιέχει και που γράφτηκε από σύντροφους που συμμετείχαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου)





# Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

## ΚΑΙ ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ ΤΗΣ



**Η** ολιγομελής εργατική τάξη της Ελλάδας σταμάτησε την παρουσία της το 1936. Στη δεκαετία του 1950 και έπειτα η εργατική τάξη στην Ελλάδα δεν παρουσιά-

σθηκε στο προσκήνιο ούτε μια φορά. Αντιθέτως οι ηγέτες της, οι «συνδικαλιστές», φιγουράρησαν πολλές φορές στο πολιτικό προσκήνιο, έχοντας καβάτζα το κοινωνικό και πολιτικό βάρος που έχει η κατ' όνομα στην Ελλάδα εργατική τάξη, ή όπως τη λένε κάποιοι «ντούροι μπολσεβίκοι» το «προλεταριάτο».

Όταν λοιπόν δεν υπάρχει εργατικός συνδικαλισμός αναλαμβάνει το κράτος να εφεύρει συνδικαλισμό. Στην Ελλάδα όπως και σε κάθε υπανάπτυκτη χώρα η ανάπτυξη του συνδικαλισμού είναι αδύνατη. Ο συνδικαλισμός αναπτύσσεται ή μάλλον στηρίζεται στη ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ του καπιταλισμού να μπορεί να αναδιανέμει το προϊόν, να «δίνει» του εργαζόμενου. Για να «δίνει» όμως χρειάζεται συσσώρευση κέρδους, που στην περίπτωση της υπανάπτυξης (βεβαίως) δεν υπάρχει.

Γιαυτό στην Ελλάδα ο συνδικαλισμός ήταν και είναι ή κομματικός ή κρατικός. Με το 1950 το κράτος ανέλαβε πλήρως τον συνδικαλισμό θεσμοθετώντας τον. Η ΓΣΕΕ πάντα παράρτημα του υπουργείου εργασίας.

Μακρής, Θεοδώρου, Καρακίτσος, εκφραστές της δεξιάς εγκάθετοι στη ΓΣΕΕ.

Ραυτόπουλος, Κανελλόπουλος, εκφραστές του ΠΑΣΟΚ εγκάθετοι στη ΓΣΕΕ.

Αλλαγή κυβέρνησης, ταυτόχρονη αλλαγή στην ηγεσία της «εργατικής τάξης».

Στο πρόσφατο βεβιασμένο συνέδριο επιβεβαιώσαμε τον ρόλο των ηγετών μιας τάξης που κοινωνικά και πολιτικά βρίσκεται σε λήθαργο.

Παρατάξεις, υπουργοί, δεξιοί, αριστεροί, συμβούλια, παρασυμβούλια, παζάρια. Όλα αυτά στις παραμονές ενός συνεδρίου που μόνο μερικούς υπαλλήλους ενδιέφερε.

Τελικά έγινε συνέδριο με τους εκπροσώπους της ΠΑΣΚΕ μόνο. Τι μπρόκολα τι λάχανα ή Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει. Πέραν όμως από τις λαϊκές παροιμίες θα πρέπει να εντοπίσουμε ορισμένα χαρακτηριστικά του κρατικού συνδικαλισμού, που προσδιορίζουν και το περιεχόμενο του όποιου συνδικαλισμού στην Ελλάδα σήμερα.

— Ο Ραυτόπουλος και η παρέα του επισφραγίζουν την ανυπαρξία της ΓΣΕΕ σαν εκπροσώπου των εργαζομένων και με τις κινήσεις τους (συνέδρια κλπ) έκαναν πιο έκδηλο πλέον κα: για ΠΑΝΤΑ ότι η ΓΣΕΕ είναι το υφυπουργείο εργασίας.

— Και ότι ο κοινωνικός χαρακτήρας της ΓΣΕΕ και τα συμπεριφέροντα που εξυπηρετεί είναι αφ' ενός μεν του κράτους, αφ' ετέρου δε κάποιου υπαλληλικού συντεχνιακού καταναλωτικού στρώματος.

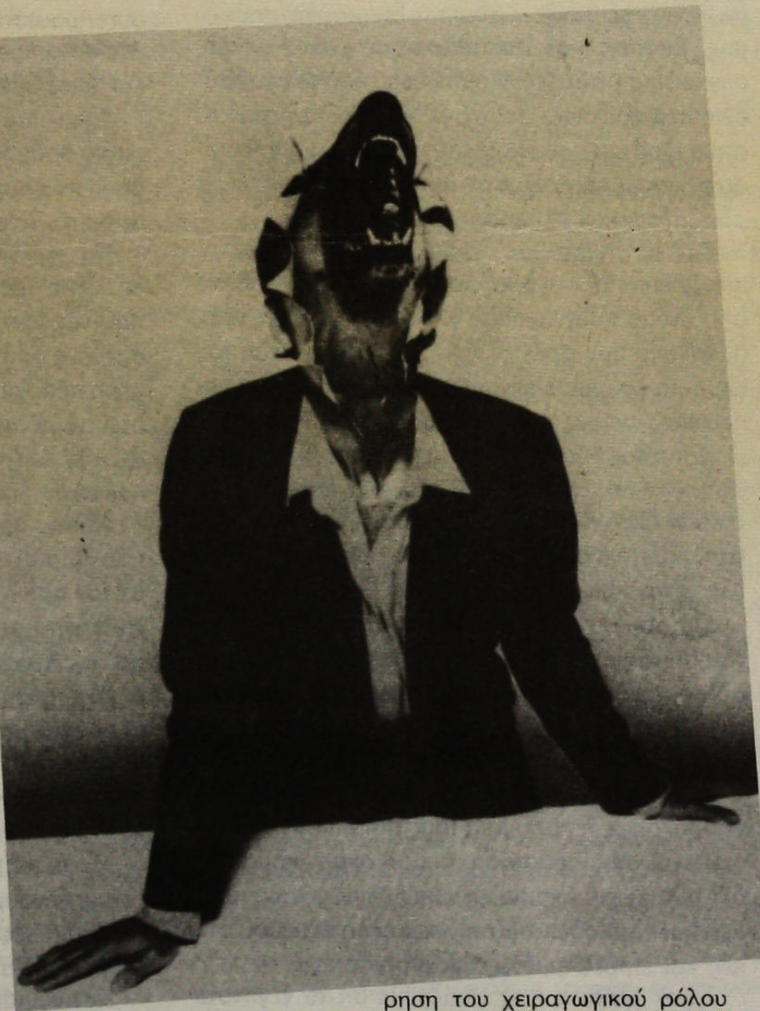
Τέλος καλό όλα καλά. Ουδεμία αυταπάτη. Οι εργάτες, οι άνθρωποι του μόχθου, οι άνθρωποι που αναγκάζονται στη μισθωτή εργασία, αν θελήσουν ξέρουν πολύ καλά τι θα κάνουν. Πάντως με την ΓΣΕΕ δεν θα ασχοληθούν, όπως δεν το κάνουν εξάλλου και τώρα.

## Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

**Α**πό την στιγμή που η καπιταλιστική εξουσία για λόγους επιβιώσής της ένταξε το συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στους μηχανισμούς της κυριαρχίας της, αυτό έχασε την οποιαδήποτε κινηματική του αξία για τους εργαζόμενους. Έγινε ο επίσημος, ο εντός του νόμου συνδικαλισμός, που του επιτρεπόταν να διεκδικεί αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας που το κυρίαρχο σύστημα θεσμοθετούσε για αυτόν. Έτσι εξελίχθηκε σέ ένα από τα όργανα, το πίο κυρίαρχο σίγουρα, για τον έλεγχο των εργαζομένων αλλά και της κοινωνίας γενικότερα.

Η άσκηση του δικαιώματος να απαιτούν κάθε στιγμή την ανατροπή των εκμεταλλευτικών μηχανισμών μετατράπηκε στο δικαίωμα να απαιτούν μέχρι το σημείο και με τρόπο που καθορίζει η νομοτέλεια του συστήματος. Και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έγιναν οι μηχανισμοί διαχείρισης αυτής της μορφής της καταστολής. Μιας καταστολής που προσδιορίζεται στον περιορισμό του δικαιώματος να απαιτούν μόνο μέσα στα πλαίσια της συνταγματικής νομιμότητας, της καπιταλιστικής, φυσικά, νομιμότητας, που είναι και η θεσμοθετημένη εξουσία του Κεφαλαίου.

Με τον ρόλο αυτόν του συνδικαλισμού μέσα στα γενικότερα σχέδια της οικονομικής καπιταλιστικής εξουσίας η τελευταία κρίση στην Γ.Σ.Ε.Ε., το ανώτατο συνδικαλιστικό όργανο των εργαζομένων αποκαλύπτεται στις πύραγματικές της διαστάσεις: είναι μια κρίση στο επίσημο συνδικαλιστικό όργανο που ασκεί ρόλο χειραγώγησης των εργαζομένων προς όφελος του συστήματος. Κρίση που έχει σχέση όχι με την φυσιογνωμία αυτού του ρόλου αλλά με τον αγώνα ηγεμόνευσής του που διεξάγεται από τις διάφορες συνδικαλιστικές παρατάξεις. Η κρίση της Γ.Σ.Ε.Ε. είναι η πάλη για την κατάληψη και διαχείριση της συνδικαλι-



στικής εξουσίας και μόνο. Μιας εξουσίας που δεν θα χάσει το συγκεκριμένο κατασταλτικό της ρόλο πάνω στους εργαζόμενους, αλλά που θα χρησιμοποιηθεί προς όφελος των ευρύτερων κομματικο-πολιτικών σκοπιμοτήτων.

Ο δρόμος προς την κυριαρχία της Γ.Σ.Ε.Ε. δεν γίνεται για να ξεκινήσει η προσπάθεια παλινδρόμησης της προς της αρχές ενός γνήσιου και αυτόνομου συνδικαλισμού. Χρόνια τώρα οι συνδικαλιστικές παρατάξεις ενδιαφέρονταν μόνο πως θα ισορροπήσουν μεταξύ τους, πως θα συμπλεύσουν με τις διάφορες συγκυρίες και σκοπιμότητες που τα γενικότερα συμφέροντα τους απαιτούσαν.

Η προσπάθεια για την διατή-

ρηση του χειραγωγικού ρόλου από την μια πλευρά, οι κομματικές επιταγές και ανάγκες από την άλλη, ανάλογα αυτές οι τελευταίες με την θέση του κομματικού παραρτήματος στο παζλ της πολιτικής εξουσίας, διαμόρφωναν και διαμορφώνουν εδώ και καιρό τις εκάστοτε ισορροπίες στα κέντρα της συνδικαλιστικής εξουσίας. Και όταν οι πολιτικές συγκυρίες απαιτούν την όξυνση η ενωτική φυσιογνωμία γίνεται ανταλλάξιμη, εμπορεύσιμη. Όταν το κόστος αυτής της ανταλλαγής είναι μεγάλο τότε επέρχεται η διάσπαση, και όταν είναι μικρό η διατήρηση της συμβιβαστικής ισορροπίας. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Η ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ Γ.Σ.Ε.Ε.

Όλες οι συνδικαλιστικές παρατάξεις λειτουργώντας σαν παραφυάδες των κομματικών οργα-

νώσεων ταυτιζόμενες πλήρως με τις επιλογές της κομματικής τους εξουσίας μεταφέρουν το παιχνίδι για την νομή της πολιτικής εξουσίας και στον συνδικαλιστικό χώρο. Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ Ο ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ. Η κρίση στην Γ.Σ.Ε.Ε. είναι η εικόνα των ανταγωνιστικών διαθέσεων των κομματικο-συνδικαλιστικών παρατάξεων που επιδιώκουν η κάθε μια τους για το δικό της συμφέρον την ηγεμόνευση του επίσημου συνδικαλισμού. Η ισορροπία των δυνάμεων που εκπροσωπούνται στα συνδικαλιστικά κέντρα εξουσίας, η ενωτική εικόνα τους δηλ. είναι η απαραίτητη συνθήκη για την διαφύλαξη του κύρους του. Αυτή επιτυγχάνεται μέσα από συναινετικά προγράμματα που, εμπεριέχουν δειγματολογικά στόχους παραταξιακούς, και που θέτουν διεκδικήσεις πάντα μέσα στα θεσμικά και νομικά πλαίσια του συστήματος. Πρόσφατο παράδειγμα οι διεκδικητικοί στόχοι της ΓΣΕΕ για το 1989.

Και όταν αυτή η ισορροπία καταστρέφεται, όπως συμβαίνει εδώ και καιρό στην Γ.Σ.Ε.Ε., τότε αυτό φυσικά δεν σημαίνει την καταστροφή του αντιδραστικού ρόλου του θεσμοθετημένου συνδικαλισμού. Απλώς αυτός χάνει το διαπαραταξιακό του αλλοθι και γίνεται απολυταρχικός, κυβερνητικός. Αυτό συνήθως συμβαίνει όταν οι γενικότερες πολιτικές συνθήκες το επιτρέπουν, όταν οι κυβερνώντες έχοντας ανάγκη την εργασιακή ειρήνη χωρίς καμιά παρέκκλιση, δεν υπολογίζουν το κόστος μιας μονοπαραταξιακής ΓΣΕΕ, ενός δοτού προεδρίου.

Οι αντίπαλες φυσικά παρατάξεις καταγγέλλουν. Το παιχνίδι του συνδικαλιστικού πολιτικαντισμού το επιτρέπει. Και όταν οι πολιτικές συγκυρίες το ευνοούν όπως τώρα σε προεκλογική περίοδο, θέτουν στο τραπέζι του

συμβιβασμού τους όρους των, όροι με υπόβαση την νομιμότητα του συστήματος, συνδιαλεγόμενοι για οφέλη πολιτικά, χρηματιζόμενοι την εργασιακή δύναμη που οι παρατάξεις τους κατέχουν.

Οι κρίσεις στις ηγεσίες των ιεραρχιών είναι το συνηθισμένο φαινόμενο της εξουσίας. Και όταν αυτή ασκείται μέσα από συσχετίσεις υπο-εξουσιών όπως αυτές των συνδικαλιστικών παρατάξεων τότε με περιοδική συχνότητα αυτές διαλύονται. Και όταν επανασυντάσσονται δημιουργούν νέες συσχετίσεις εκβράζοντας πάντα την ίδια εξουσιαστική συνιστώσα: αυτή που εξουσιάζει τους εργαζόμενους μέσα από έναν συνδικαλισμό που απλώς μεταμορφώνει σε διεκδικήσεις οικονομικές ή θεσμικές, τα όρια άμεσα ή έμμεσα που βάζουν οι κυβερνώντες. Έτσι φαντάζουν εξοργιστικά αστειές οι εκκλήσεις για ενότητα του συνδικαλιστικού χώρου. Η ενότητα αυτή σημαίνει απλώς την εξεύρεση συνθηκών ισορροπίας στις εξουσίες που εκπροσωπεί η κάθε συνδικαλιστική παράταξη. Εξουσίες που είναι αποτελέσματα γραφειοκρατικών δομών που ελέγχουν τις εργασιακές δυνάμεις, τόσο σε συνδικαλιστικό όσο και σε κομματικο-πολιτικό επίπεδο.

Για την κρίση στην Γ.Σ.Ε.Ε. είναι όλοι υπεύθυνοι όχι όμως με όρους συμφέροντος των εργαζομένων. Είναι υπεύθυνοι απέναντι στα οικονομικά και κομματικά αφεντικά τους που γιά άλλη μια φορά έδειξαν στην κοινωνία το βρώμικο πρόσωπο του επίσημου συνδικαλισμού.

Το συμφέρον των εργαζομένων είναι ασυμβίβαστο με αυτό της Γ.Σ.Ε.Ε. και των υπόλοιπων συνδικαλιστικών διευθυντηρίων που ετερο-αξιοποιούν την δύναμή τους προς όφελος της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας του καπιταλισμού. Δεν είναι δυνατόν να νοηθεί πως ο επίσημος κυβερνητικός συνδικαλισμός λειτουργεί για τον εργαζόμενο, όταν θεσμοθετημένος από την κρατική νομοθεσία έχει γίνει εκείνη ή κατασταλτική συνδικα-

συν. σελ. 11



## «Ιστορία της αναρχίας» του Μαξ Νετλάου, Εκδόσεις «Διεθνής Βιβλιοθήκη»

Είναι εντοπισμένη η ανεπάρκεια που υπάρχει στον ελληνικό χώρο στις μεταφράσεις τόσο κλασικών κειμένων του αναρχισμού, όσο και νεωτέρων έργων αντιεξουσιαστικού θεωρητικού προβληματισμού. Το παράξενο είναι ότι αυτή η ανεπάρκεια αφορά μόνο τις τελευταίες δεκαετίες, γιατί τον περασμένο αιώνα η Ελλάδα ήταν από τις πρώτες χώρες που μεταφράστηκαν έργα του Μπακούνιν (από τον αναρχικό ποιητή Μικελή Άμβλιχο) και άλλων επαναστατών στοχαστών που συντέλεσαν στην διάδοση των αναρχικών ιδεών. Αυτή η παράδοση που έχουμε δεν είναι ικανή να βοηθήσει την τωρινή πραγματικότητα η οποία είναι όπως γνωρίζουμε πολύ λίγο ικανοποιητική. Το κενό αυτό προσπαθούν να καλύψουν κατά καιρούς διάφορες προσπάθειες είτε μεμονομένων ατόμων, είτε περισσότερο οργανωμένων εκδοτικών ομάδων.

Η «Διεθνής Βιβλιοθήκη», αν και έχει αξιόλογη προϊστορία σε αυτόν τον τομέα με την έκδοση της «ιστορίας της αναρχίας» του Μαξ Νετλάου πιστεύουμε ότι δεν έκανε ακριβώς διάνα.

Το βιβλίο παρουσιάζει ενδιαφέρον σε ορισμένα σημεία, αλλά ταυτόχρονα έχει και πολλά ελαττώματα.

Συνολικά, αυτό που έχουμε να παρατηρήσουμε είναι ότι είναι

παράξενο μια ιστορία για τον αναρχισμό να ακολουθεί έναν εξουσιαστικό τρόπο γραφής. Με αυτό θέλουμε να πούμε ότι ο τρόπος που ο συγγραφέας διαλέγει να εκθέσει τα στοιχεία του παίρνει αυθαίρετα σαν βάση ότι κριτήριο ορθότητας και καθαρότητας αναρχίας είναι οι προσωπικές του αντιλήψεις.

Μια περισσότερο αντικειμενική παράθεση γεγονότων και θεωριών θα είχε σίγουρα περισσότερη λειτουργικότητα με το σκεπτικό ότι η κριτική ικανότητα του αναγνώστη βρίσκει κατάλληλες συνθήκες να οξυνθεί όταν οι πληροφορίες που παίρνει από, για ιστορία, δεν δίνονται σαν κατασταλαγμένη άποψη, αλλά περισσότερο με την μορφή ερεθισμάτων που του δίνουν αφορμή να συγκρίνει και να παραβάλλει, είτε με τις δικές του προσωπικές εμπειρίες είτε με άλλα διαβάσματά του.

Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει με το κείμενο του Νετλάου και η αβασάνιστη ευκολία με την οποία παρεμβάλλει το δικό του πιστεύω μέσα σε γεγονότα που δεν έχει γίνει η συνοπτική ιστορική τους εκτίμηση είναι κάτι που ξενίζει τον αναγνώστη με ελευθεριακή συνείδηση. Από τις σημειώσεις των πρώτων σελίδων πληροφορούμεθα ότι συγκέντρωσε το περισσότερο από το υλικό του από την βιβλιοθήκη του Βρετανικού Μουσείου. Αν

πάρουμε υπ' όψιν ότι ένα κρατικό ίδρυμα θεματοφύλακας της κυρίαρχης ιδεολογίας δεν είναι το πιο κατάλληλο μέρος για να βρει κανείς απαραχάρακτα στοιχεία για την ιστορία της αναρχίας, θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε ότι ο συγγραφέας καλά θα έκανε να ψάξει και πουθενά αλλού, πριν ολοκληρώσει ένα τέτοιο έργο.

Οπωσδήποτε ο τεράστιος όγκος του υλικού και η ανάγκη να κάνει μια σύμπτυξη μπορεί να του συγχωρέσει κάποιες αυθαιρεσίες, αλλά ακριβώς εξ αιτίας αυτής της ανάγκης για συντομία, θα μπορούσε να αποφύγει την διαγραφή με μια μονοκονδυλιά φιλοσοφικών ρευμάτων, που εξ αιτίας του πλούτου των ιδεών τους και της πολυπλοκότητας τους αξίζουν περισσότερη προσοχή.

Αναφερόμαστε κυρίως στα τμήματα του βιβλίου που μιλάνε για την αρχαιότητα, στην οποία δεν αναγνωρίζει ότι υπήρχαν αναρχικοί στοχαστές, και στην απόρριψη των εξεγερσιακών κινήσεων του Μεσαίωνα σε μη αναρχικών, επειδή αναγνώριζαν την εξουσία κάποιας ανώτερης δύναμης. Και στις δύο περιπτώσεις κάνει το λάθος να κρίνει μια εποχή, με κριτήρια που ισχύουν για μια άλλη, αγνοώντας ότι το πολύπλοκο πλέγμα των συνθηκών, των κινήσεων, και της ιδιαίτερης ψυχολογίας που οδή-

MAX NETTLAU

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ  
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

γούν τις μάζες σε εξέγερση μια ορισμένη εποχή, δεν είναι απαραίτητο να ταιριάζει στην σύγχρονη πολιτική αντίληψη περί αναρχίας όπως διαμορφώθηκε τους δύο τελευταίους αιώνες.

Ακόμα η πληροφόρηση που έχει για τον Ελληνικό αναρχισμό είναι αρκετά ανακριβής,

πράγμα που μας κάνει να υποθέσουμε ότι το ίδιο μπορεί να συμβαίνει και με τη περιγραφή των κινήσεων άλλων χωρών.

Πάντως, η τελική αξιολόγηση των πολλών και σίγουρα πολύ ενδιαφέροντων πληροφοριών που περιέχονται στο βιβλίο, ανήκει στον αναγνώστη.

## «Ο συντηρητής των κεραμικών» του Φίλιπ Κ. Ντικ (Εκδόσεις Σύμπαν)

και καταδικασμένο να πουλιέται στα περίπτερα δίπλα στον Ζεράρ ντε Βιλλιέ και τα Άρλεκιν, δύσκολα θα μπορούσε να βρει κάποια υπόληψη στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό το συνηθισμένο να θεωρεί σαν αριστουργήματα μόνο τις γκριζες σελίδες με τα υπαρξιακά άγχη και την αδιάκοπη κλάψα που αποτελούν σχεδόν το σύνολο της «σοβαρής» λογοτεχνικής παραγωγής. Έτσι ένα βιβλίο τσέπης που μιλάει για τρομακτικούς κόσμους και εξωγήινα πλάσματα, αναγκαστικά δεν μπορεί να θεωρηθεί άξιο λόγου. Πάντως ακόμα και χωρίς την αναγνώριση του «Διαβάζω» και του «Ιχνευτή» ο «συντηρητής των κεραμικών» εξακολουθεί να είναι καλό βιβλίο, ικανό να δώσει συναισθηματικά και ιδεολογικά ερεθίσματα σε όσους έχουν διάθεση να τα ανακαλύψουν, ή και απλώς διασκέδαση, αν κανείς δεν επιμένει να εμβαθύνει.

Ο ήρωας του, Τζο Φερνράιτ, ένας άνεργος επισκευαστής κεραμικών σε έναν κόσμο που κυριαρχεί το πλαστικό, είναι αναγκασμένος να φυτοζωεί σ' ένα τρομακτικά ελεγχόμενο περιβάλλον, όπου ακόμα και τα όνειρα υπόκεινται στους κανόνες του μάρκετινγκ. Δεν περιμένει τίποτα από την ζωή μέχρι που μια απροσδιόριστη εξωγήινη οντότητα με απεριόριστη δύναμη που ακούει στο όνομα Γκλίμμουνγκ εμφανίζεται σαν σωτήρας του, και τον επιστρατεύει σε μια ασυνήθιστη απο-

στολή μαζί με πολλούς άλλους. Να βοηθήσει στην ανέλκυση από τον βυθό του ωκεανού ενός αρχαίου καθεδρικού ναού στον οποίο συγκεντρώνονται στοιχεία από όλες τις τέχνες και τις επιστήμες. Οι πλούσιες μυθολογικές αναφορές γύρω από την φύση, τους σκοπούς και την προέλευση του Γκλίμμουνγκ, δεν τον εμποδίζουν να έχει ιδιότητες που δεν είναι ούτε υπερφυσικές ούτε ξένες προς τον άνθρωπο. Είναι σκληρό και υπολογιστικό και έχει καταφέρει να κυριαρχήσει πάνω στα αδύναμα είδη που έχουν ξεμείνει στον πλανήτη του· το ίδιο ζητά να κάνει και στον Τζο και τους άλλους που έχει προσλάβει στην υπηρεσία του.

Στο δικό του επίπεδο ύπαρξης αποδεικνύεται ένα εύθραυστο και γερασμένο ον, που αντλεί την δύναμη του από την απεριόριστη ικανότητα να ελέγχει και να χρησιμοποιεί τους άλλους.

Για άλλη μια φορά γίνεται χρήση της ιδέας του Φίλιπ Ντικ που υπάρχει και σε άλλα έργα του: «Οι κάτοχοι της εξουσίας είναι κάποια ομοιώματα κάποια κενά περιβλήματα που συγκροτούνται και υπάρχουν μόνο εφ' όσον μπορούν να καταπιέσουν κάποιους άλλους, και ότι ο κόσμος που μας περιβάλλει είναι μια παγίδα που αιχμάλωτος της έχει πιαστεί ο άνθρωπος για να χρησιμοποιηθεί στα συμφέροντα απανθρώπων δυνάμεων.

Το παράλογο και εφιαλτικό σύμπαν του Ντικ είναι μια αντα-

νάκλαση της εποχής του, οι μελλοντικές κοινωνίες του ένα ακριβές αντίγραφο του παρόντος. Ο κεραμοθεραπευτής που αγωνίζεται να επιβιώσει σε ένα σχιζοφρενικό κόσμο απέχει πολύ από το πρότυπο του υπερήρωα, του ημιθέου κατακτητή που συναντάμε σε παλαιότερους συγγραφείς του είδους. Είναι αυτό που ο Πόε ονομάζει «άνθρωπος του πλήθους», ένας καθημερινός τύπος που αποφασίζει να κάνει ένα επικίνδυνο πείραμα για να ξεφύγει από την άθλια ζωή του, και στο τέλος αποτυγχάνει.

Οι φιλοσοφικοί προβληματισμοί γύρω από την φύση της πραγματικότητας, οι αναφορές στις ανθρώπινες σχέσεις και την αναζήτηση σκοπού δεν βαθαίνουν πάνω στο βιβλίο, έτσι όντως εναλλάσσονται με ευρηματικές περιγραφές ενός παράξενου παιχνιδιού που μοιάζει λίγο με UFO αλλά όχι ακριβώς, εξωγήινων που κουβεντιάζουν για τον «Φάουστ» μπροστά στον Τζο που δεν καταλαβαίνει τίποτα, και την παρουσία ενός ρομπότ που ονειρεύεται να γίνει συγγραφέας, αλλά ψευδίζει όταν κάποιος δεν ακολουθεί τις οδηγίες χρήσης του.

Το βιβλίο, αν και πουλιέται πλάι πλάι με τα «Άρλεκιν» δεν έχει happy end. Ούτε ο συγγραφέας του, είχε happy end. Κληρονόμος της κοινωνικής συνείδησης της δεκαετίας του '60 στην Αμερική, κυνηγημένος από

συν. σελ. 11



Παραλείποντας τον απολογητικό πρόλογο που χρησιμοποιούν πολλοί όταν πρόκειται να μιλήσουν για ένα έργο επιστημονικής φαντασίας, λέγοντας συνήθως ότι το είδος δεν αποτελεί παραφιλολογία ούτε λογοτεχνία φυγής, έχουμε να πούμε αυτό: Το βιβλίο του Φίλιπ Ντικ

«ο συντηρητής των κεραμικών» γραμμένο σε μια περίοδο που η επιστημονική φαντασία εξελισσόταν σε μια γνήσια μορφή επαναστατικής τέχνης, είναι ένα καλό βιβλίο που του άξιζε μια μεταχείριση καλύτερη από αυτήν που του έγινε. Σε φτηνή έκδοση με ανακυκλωμένο χαρτί,



**Τ**α «διαφορετικά» μας τονίζουν με τη παρουσία τους πως οι αξίες πάνω στις οποίες θεμελιώνεται η κουλτούρα που δεχόμαστε είναι αυθαίρετες και σχετικές. Μας χρειάζεται τόλη για να αποδεχθούμε το γεγονός αυτό που η πραγματικότητα ενσαρκώνει. Είναι πολύ πιο εύκολο να το σβήσουμε, να το μισήσουμε, να το μετατρέψουμε σε έναν δαίμονα ξαναβρίσκοντας την σιγουριά μας στις ρίζες μας, σε ένα θεό, στην πίστη ή οπουδήποτε αλλού επιθυμούμε να κρυφτούμε. Και είναι από τα αβυσσαλέα βάθη της ψυχής μας που ξεπετάγεται το τέρας του ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ.

Είναι μια αρρώστια βαριά. Παλιά όπως ο κόσμος. Κρυμμένη μέσα μας. Ένας ήσυχος δαίμονας που μας ροκανίζει όπως ένας καρκίνος. Είμαστε μολυσμένοι χωρίς να το ξέρουμε και μεταφέρουμε την μόλυνση παντού. Από τις βαθείς αβύσσους χωρίς όνομα η σκοτεινή μορφή του εξέρχεται και εμείς μη έχοντας το κουράγιο να την αντιμετωπίσουμε την αφήνουμε να αναπτύσσεται. Εξαφανίζει την αθωότητα από την ματιά μας διαστρέφει τα χαρακτηριστικά μας, τρέφεται από τον ίδιο τον εαυτό μας. Και αναπτύσσεται πάντα και περισσότερο. Οπλίζει τα χέρια, κοκκινίζει με αίμα τους ποταμούς, γεννάει μίσος, τρέλλα, βία. Είναι ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ.

Ένα όνομα που έχει το χρώμα του αίματος, σκεπασμένο από αμέτρητα πτώματα. Ένα όνομα αρχαίο που διατρέχει την γη από χρόνους αμνημόνευτους. Ένα όνομα για το οποίο έχουν σκοτώσει, βιάσει, εκμεταλλευτεί. Ένα όνομα για το οποίο κατέστρεψαν χωρίς οίκτο, σβύνοντας χώρες και πολιτισμούς.

Είναι μια πυώδης πληγή σκεπασμένη από σκουλήκια, μια βρωμιά που προξενεί αηδία. Είναι ένα μαινόμενο αρχαίο τέρας, το οποίο και δεν φαίνεται να το γνωρίζουμε καλά, και το οποίο συνεχίζει ενοχλώντας να αναπαράγεται συνεχώς. Και η αγανάκτηση που σε διαστήματα, αλλά μόνο κατά διαστήματα τον καταδικάζει, δεν φαίνεται να έχει μεγάλο βάρος, είναι περισσότερο θεωρητική ακόμα και για αυτούς που την εκδηλώνουν.

Είναι δυνατόν να αναζητηθούν κάποιες εξηγήσεις; Ο χώρος του είναι πέρα από κάθε αιτία πάνω από κάθε λογική; Είναι η περιοχή των νυχτερινών επιπτώσεων, η διάσπαση των ανομολόγητων φόβων που μας οδηγούν σε μονοπάτια που δεν γνωρίζουμε;

Δεν αρκεί να λέμε πως είμαστε εναντίον του, ότι δεν είμαστε ρατσιστές, γιατί είναι εδώ, παρόν, κάθε στιγμή. Δε κάνει ιδεολογικές διακρίσεις, κατοικεί και μέσα στον φτωχό και μέσα στον πλούσιο, μέσα στον μορφωμένο και μέσα στον αμαθή. Τον βρίσκουμε μέσα στα αποκόμματα των εφημερίδων, μέσα στις λέξεις της καθημερινότητας, μέσα στα μικρά επιτεύγματα της μέρας που σπάνια αντιλαμβανόμαστε την πραγματική τους σημασία. Μας ακολουθεί όπως μια σκιά. Μια σκιά χωρίς όνομα. Κανείς μας δεν αναγνωρίζει πως είναι ρατσιστής. Κάθε φορά, για κάθε επεισόδιο καθενας μας έχει πάντοτε ένα σωρό από υγιείς μικρές δικαιολογίες υπαγορευμένες από αυτήν την μικρή καθημερινή ευθυκρισία αυτή που κάνει μεταξύ μας τους μικρούς ανθρώπους.

Και το φταίξιμο δεν είναι ποτέ από αυτήν την πλευρά. Φταίχτες είναι πάντα οι «άλλοι». Φταίχτες γιατί είναι «ξένοι», γιατί δεν γνωρίζουν να συμπεριφερθούν με τρόπο «κανονικό», έχουν παράξενες συνήθειες. Μυρίζουν, τρώνε διαφορετικά πράγματα, έχουν μια άλλη πίστη, το δέρμα με ένα άλλο χρώμα. Φταίχτες γιατί είναι πολύ ψηλοί ή πολύ κοντοί, πολύ ξανθοί ή πολύ μελαχραιοί, πολύ έξυπνοι, ή πολύ χαζοί. Φταίχτες γιατί είναι διαφορετικοί, γιατί υπάρχουν. Από αυτή την πλευρά δεν υπάρχει

των άλλων αποδεικνύει την αξία του δικού μας, γιατί είναι ακριβώς οι διαφορετικές κουλτούρες που μας παραπέμπουν στην εικόνα εκείνη μέσα από την οποία αναγνωρίζεται αντικατοπτριζόμενη η δικιά της πολιτιστική ταυτότητα, το δικό μας ανθρώπινο είναι.

Να δεχτούμε πως οι ρίζες του δικού μας πολιτισμού δεν έχουν μια απόλυτη αξία, δεν μπορούν και δεν πρέπει να έχουν παγκόσμια σπουδαιότητα, απεναντίας, αξίζουν περισσότερο, ακριβώς γιατί υπάρχουν και άλλες αξίες.

Ξεχνω του: Εφόσον ο άλλος δεν είναι ανθρωπίνος, είναι επικίνδυνος, μια απειλή, είναι μια παρουσία που αναπτύσσει την άγνοια, πρέπει να εξαφανιστεί φυσικά και πολιτιστικά, να ξεχωριστεί, να απομακρυνθεί, να επιτηρηθεί. Μπορεί να σκοτωθεί, να καταστραφεί, να σκλαβωθεί για να φέρουμε τον κόσμο στην μοναδικότητά του. Κι αν δεν είναι δυνατόν να τον εξαφανίσουμε, τον εξημερώνουμε, τον κάνουμε υπήκοο: πρέπει να αλλάξει συνήθειες και πεποιθήσεις, να γίνει όμοιος με μας. Μα δεν θα είναι ποτέ απολύτως αποδεκτός, θα βλέπεται πάντοτε με αγανάκτηση και δυσπιστία γιατί η παρουσία του θα βάζει πάντα

θεότητα, στην ορθολογικότητα, στην φύση ή σε οτιδήποτε άλλο ακόμα. Απλώς περιπλανώνται ελεύθερα χωρίς κάποιο σταθερό σημείο. Η άβυσσος ανοίγεται διάπλατα κάτω από τα πόδια μας, και πολύ συχνά δεν είμαστε αρκετά δυνατοί για να το ανεχθούμε. Οι αξίες που οδηγούν την ζωή μας, τα θεμέλια που είναι οι βάσεις της δικαιοσύνης, αποκαλύπτουν σε μια μόνο στιγμή τη καταγωγή τους: μια απλή, τυχαία και καθαρή επιλογή χωρίς θρησκευτικά ή μεταφυσικά θεμέλια που να μπορούν να κινήσουν κάποια συζήτηση που οι «διαφορετικοί» με την ύπαρξή τους βάζουν.

Μας χρειάζεται μεγάλο κου-

## ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ,

# ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΤΕΡΑΣ

ρατσισμός. Υπάρχει μόνο το αστείο, που συχνά τελειώνει σε τραγωδία: υπάρχει η επιθυμία να σωθούν οι απειλούμενες παραδόσεις (από ποιόν και από τι), υπάρχει η θέληση να κρατηθούν οι σωστές αποφάσεις χωρίς να θέλουν να ανακατέψουν τις ράτσες, αποφεύγοντας τις πολύ κοντινές επαφές

Καθένας πρέπει να παραμείνει σπίτι του. Οι «άλλοι» είναι πάντα εκείνοι που «κλέβουν» τις θέσεις εργασίας, που επιβουλεύονται τις γυναίκες, που κτυπούν τα παιδιά, σκοτώνουν, κλέβουν, πουλούν ναρκωτικά, είναι αυτοί που είναι άσχημοι, βρώμικοι και κακοί.

Η αλήθεια, η μοναδική αλήθεια που είναι δύσκολο να την δεχτούμε είναι πως δεν υπάρχουν αιτίες καλές ή κακές, υπάρχει μόνο φόβος, μισαλοδοξία, μίσος, άγνοια.

«Το άλλο», «το διαφορετικό» μας βάζει απέναντι στο γεγονός πως πάνω στην γη δεν είμαστε μόνοι, πως πολλοί άλλοι λαοί έχουν κατοικήσει και κατοικούν τον κόσμο, με την δικιά τους ιστορία, τις δικιές τους διαδρομές και αξίες. Καθένας τους έχει πειστεί πως είναι διαφορετικός. Απεναντίας αυτό δεν είναι αλήθεια: Δεν είμαστε οι μοναδικοί γιοι του θεού δεν δόθηκε μόνο σε μας η γη για να κατοικήσουμε.

### Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΛΑΠΛΟΥ.

Κάθε κουλτούρα είναι βαθειά εθνοκεντρική, ξεκινάει από αυτήν την ίδια και μετράει με το δικό της μέτρο όλες τις άλλες. Οι συνήθειες, οι τρόποι των άλλων είναι ολίγο ή πολύ αποδεκτές, ολίγο ή πολύ γελοίες ανάλογα με το πόσο πλησιάζουν τις δικές μας. Το να είμαστε εθνοκεντρικοί δεν είναι ρατσισμός, είναι συχνά μια αναγκαιότητα. Το να δεχθούμε μια κουλτούρα, το να την συμμεριστούμε ισοδυναμεί με το να αναγνωρίσουμε κύρος στις αξίες που εκφράζει.

Μας χρειάζεται μια μεγάλη εξάσκηση και ικανότητα για να φθάσουμε, να κατανοήσουμε πως το δικό μας εγώ δεν είναι το μέτρο για όλα τα πράγματα, και πως «οι άλλοι» όσο και αν μπορεί να φαίνονται διαφορετικοί ή γελοίοι είναι μόνο ένας καθρέπτης μέσα από τον οποίο πρέπει να συγκρίνουμε και να μετρήσουμε την ανθρωπιά μας. Αλλά αυτή η διαδρομή έχει ανάγκη την αίσθηση «του πολλαπλού» το να αποκτήσουμε συνείδηση πως η ομοιομορφία, η συνολικότητα, το «ένα» είναι αρνητικά. Να καταλάβουμε πως η ύπαρξη



ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΞΕ

Είναι φυσικά μια συζήτηση, δύσκολη, σύνθετη γιατί είναι πολύ πιο εύκολο να απορρίψουμε την διαφορετική κουλτούρα σαν μια τερατώδη.

Ο «άλλος» ο «διαφορετικός» δεν είναι ίσος με μας και ως εκ τούτου εφόσον εμείς είμαστε οι άνθρωποι, αυτός δεν είναι, δεν είναι από την ίδια φύση, πλησιάζει προς τα ζώα προς τον άγριο κόσμο της φύσης. Και όπως η φύση είναι δυνατή και όπως καθετί που είναι δυνατό είναι και επικίνδυνο επομένως και αυτός είναι επικίνδυνος. Είναι ο βάρβαρος, ο ακοινωνήτος, το ζώο.

Είναι σε αυτό το σημείο που αμύνεται το κίνητρο των πρά-

σε αμφιβολία την δικιά μας πολιτιστική σιγουριά.

Οι άλλοι είναι αυτοί που ανήκουν σε διαφορετικές κουλτούρες και έθνη, ή είναι μόνο «οι άλλοι» που υπάρχουν σε κάθε κουλτούρα, αυτοί που δεν δέχονται όλους τους κανόνες, όλες τις αξίες; Αν είναι έτσι τότε το πρόβλημα είναι ακόμη πιο δύσκολο και πιο αγωνιώδες. «Οι διαφορετικοί» μας λένουν με την ύπαρξή τους πως οι αξίες πάνω στις οποίες θεμελιώνεται η κουλτούρα που δεχόμαστε και αυτές οι ίδιες οι βάσεις της είναι αντίθετες και σχετικές.

Τα πολιτιστικά θεμέλια δεν είναι βασισμένα πάνω σε κάποια

ράγιο για να δεχτούμε αυτήν την πραγματικότητα που ενσαρκώνει το διαφορετικό. Είναι πιο εύκολο να το σβήσουμε, να το μισήσουμε, να το μετατρέψουμε σε δαίμονα, ξαναβρίσκοντας την σιγουριά μας, τις ρίζες μας σε έναν θεό, στην πίστη ή οπουδήποτε αλλού μπορούμε να κρυφτούμε.

Είμαστε άνθρωποι που μας αρέσει να είμαστε από την πλευρά των θεών, χωρίς να έχουμε την διάθεση να προσηλώσουμε το ανθρώπινο πρόσωπο μας σε αυτό που μας διηγείται πως είμαστε εμείς οι ίδιοι που



δημιουργήσαμε τον κόσμο μας, που του δώσαμε αξίες και ρίζες. Προτιμούμε να κρυβόμαστε πίσω από την μάσκα ενός θεού, μακάρι και ενός θεού ζηλιάρη και βίαιου, στο όνομα του οποίου σβήνουμε τους «διαφορετικούς» από το πρόσωπο της γης.

Φόβος για το διαφορετικό, φόβος για αυτό που είναι άγνωστο. Το άλλο είναι εκεί, μπροστά μας, ακαταμάχητη πραγματικότητα που μας ζητά με την παρουσία του να γνωριστούμε. Δυσκολία μεγάλη του να πάμε πέρα από το εγώ μας, να βγούμε έξω από την θωράκισή μας, να φθάσουμε στην γη χωρίς όνομα όπου οι άνθρωποι αναγνωρίζονται σαν τέτοιοι μόνο από τα περιγράμματά τους.

Για να γνωρίσει πραγματικά τον κόσμο ο άνθρωπος πρέπει να είναι, αυτόνομος πρέπει να είναι όπως εξηγεί ο Evelyn Fox Keller, να μπορεί να επιτρέψει... «την προσωρινή κατάργηση των συνόρων μεταξύ του εγώ και του όχι-εγώ την απαραίτητη ενέργεια για κάθε εμπειρία εμπάθης, δηλ. μιά εμπειρία που επιτρέπει με την σειρά της το δημιουργικό άλμα από το γνώριμο προς το μη γνωστό.»<sup>(1)</sup>

Μια δυναμική αυτονομία που αν και διασώζοντας την ανεξαρτησία της ξέρει να τρέφεται και να έχει συνείδηση της σχέσης με τους άλλους με τους οποίους παραμένει συναισθηματικά δεμένη. Αυτό προϋποθέτει την εξέλιξη μιας ολοκληρωμένης αρμονικής και ώριμης προσωπικότητας ή μόνη που μπορεί, να ορίσει «ένα νόημα του εγώ σαν να ήταν την ίδια στιγμή διαφοροποιημένο και συσχετισμένο με το όχι-εγώ, εκτός αυτού μια κατανόηση των άλλων σαν αντικείμενα με τα οποία το άτομο έχει κοινό ότι χρειάζεται για να επιτρέψει την αναγνώριση των αντίστοιχων ενδιαφερόντων και των ανεξάρτητων συναισθημάτων, δηλ. την αναγνώριση των άλλων σαν άλλα αντικείμενα».

Πόσοι είναι αυτοί που μπορεί να αναγνωριστούν με μια παρόμοια περιγραφή; Για τους άλλους δεν μένει παρά ο φόβος, η αγωνία, δηλ. ο επίμονος αυτοέλεγχός τους. Όχι έρευνα για την γνώση του «άλλου» όχι εμπάθεια αλλά μόνο κυριαρχία, η μόνη που μειώνει τις αμέτρητες διαφορές, σε καθαρές ανισότητες ανάγει όλα σε «ένα». Εξαλείφει τις διαφορές, αποφεύγει την υποχρέωση της γνώσης, ηρεμεί την αγωνία.

#### ΑΛΛΑ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ...

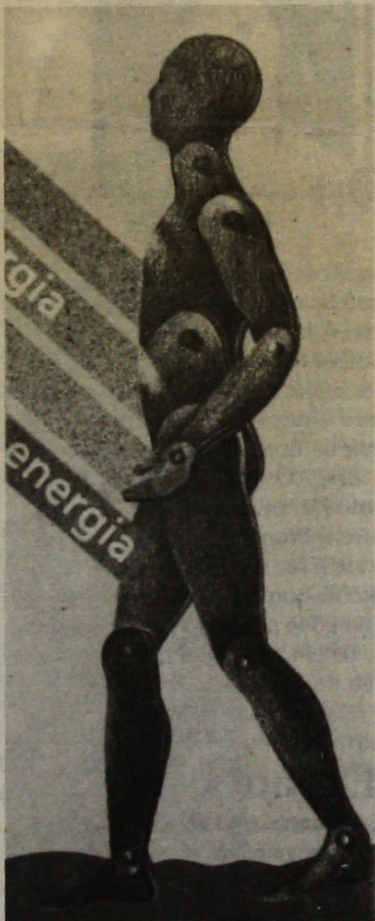
Σε αυτό το σημείο θα μπορούσαμε να πούμε, πως αντίθετα είναι ακριβώς οι χιλιάδες ατομικές διαφορές, πολιτιστικές, ομάδες εθνικές που παραβάλλονται, συγκρούονται, που είναι η μοναδική απάντηση, όχι μόνο η απάντηση, το ρατσιστικό φαινόμενο αλλά ακόμη και κυρίως μια απάντηση πολιτιστική.

Γιατί αυτές (οι διαφορές) σαν ένα οικοσύστημα τέλεια ισορροπημένο και συνεπώς δυναμικό επιτρέπουν στους ανθρώπινους πολιτισμούς να εξελίσσονται συνεχώς. Η απλοποίηση, η ομογενοποίηση είναι ένας δρόμος που χάθηκε από την αρχή και που οδηγεί μόνο στην αυτοεξαφάνιση. Θα μπορούσαμε να πούμε τέλος πως μόνο μια προσωπικότητα που ζει μέσα σε μια κοινωνία ελεύθερη είναι σε θέση να ζήσει χωρίς άγχος αυτές τις διαδικασίες.

# ΓΕΝΕΤΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ ΤΙΣ ΥΨΗΛΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

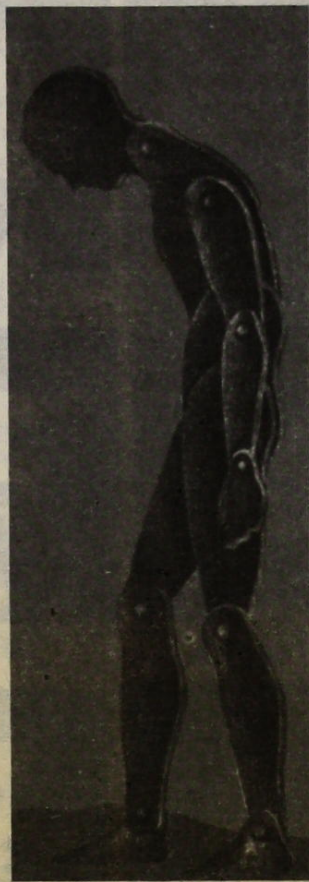
Μέσα στους κύκλους των επονομαζόμενων «ειδικών», επικρατεί σχεδόν ομόφωνα η άποψη «ότι η Βιοτεχνολογία (σ' αυτήν την εξωραϊσμένη, έκφραση περιέχεται και η γενετική τεχνολογία) θα επικρατήσει τα τελευταία 15 χρόνια του 20ου αι. μετά την εποχή των αυτοκινήτων και των κομπιούτερ. Μόνο στις ΗΠΑ υπολογίζεται, ότι το κεφάλαιο αυτής της νέας βιομηχανίας θα ανέρχεται στα 25 δις δολάρια το έτος 2000». Labo No 190. S. 8) Στην Δ. Γερμανία υπολογίζεται στα 40 εκατ. δολάρια.

• Και στο Αμβούργο εξαπλώνονται οι ειδικοί της γενετικής, της ανθρωπολογίας και αναπαραγωγής φαρμακευτικών ειδών. Σχεδόν απαραίτητη πέρασε η ίδρυση εργοστασίων ή η μεταφορά τους τα τελευταία χρόνια στο Αμβούργο, ο εξοπλισμός ινστιτούτων έρευνας και η εγκατάσταση οικονομικό-πολιτικών δικαστηρίων για την διαπραγμάτευση μεταξύ έρευνας και οικονομίας. Εδώ θα πρέπει σε «διεθνές ανταγωνιστικό επίπεδο» να γίνεται η έρευνα της γενετικής τεχνολογίας π.χ καλλιέργειες φυτών, παραγωγή φαρμάκων και ανάπτυξη ψυχοφαρμάκων.



\* Είναι καιρός να τραβήξουμε την επιστήμη και τους ερευνητές από την απομόνωση του εργαστηρίου τους, να ξεσκεπάσουμε τους σκοπούς των δήθεν «μη κερδοσκοπικών» ερευνών και να εμποδίσουμε την ανάπτυξη αυτών.

\* Δεν αρκεί όμως το να γίνει μια αποσπασματική καμπάνια ενάντια στην γενετική τεχνολογία. Τα τελευταία χρόνια, από την εμπειρία π.χ. του κινήματος ενάντια στην πυρηνική τεχνολογία ή του κινήματος



ενάντια στις απογραφές, μάθαμε ότι θα πρέπει να δούμε τις διάφορες, νέες τεχνολογίες σε μεγαλύτερη σχέση μεταξύ τους και να ενωθούμε στην αντίσταση διαφορετικών ομάδων και πρωτοβουλιών.

#### Παίζονται όλα για όλα

Κράτος και επιχειρήσεις το τονίζουν πιο καθαρά απ' ότι εμείς: Παίζονται όλα για όλα. Με το «όλα» εννοείται μια βασική στροφή του Κεφαλαίου και μ' αυτό μια παγκόσμια αναδιάρθρωση: παραδοσιακά μέσα παραγωγής απομυζούνται και το κεφάλαιο μπαίνει σε νέους τομείς, στις επονομαζόμενες «τεχνολογίες κλειδιά»: Μικροηλεκτρονική, κομπιούτερ, γενετική και βιοτεχνολογία.

\* Οι διαφορετικές τεχνολογίες συμπληρώνουν η μια την άλλη και κοινός στόχος των προωθητών τους είναι η διασφάλιση της κυριαρχίας και του κέρδους και η προσαρμογή των ανθρώπων σ' ένα περιβάλλον που διαρκώς καταστρέφεται. Η φύση μετράει πια μόνο σαν «αξιοποιήσιμες» πρώτες ύλες και οι ζωντανόι άνθρωποι οι οποίοι δεν κατευθύνονται κεντρικά και νόμιμα είναι παράγοντες ενοχλητικοί, που πρέπει να εξαφανιστούν. Θα διευκρινίσουμε τα παραπάνω με μερικά παραδείγματα:

#### Υψηλή τεχνολογία ως παράγοντας καταπίεσης

Κοινό όλων των διαφορετικών τεχνολογιών είναι, ότι η εξέλιξη και η χρήση τους είναι συνδεδεμένες με τεράστια έξοδα. Τα λίγα κράτη ή επιχειρήσεις που είναι σε θέση να αναλάβουν τέτοια έξοδα και που

διαθέτουν και την απαραίτητη γνώση, εξασφαλίζουν έτσι την δυνατότητα διάθεσης των προϋποθέσεων της επιβίωσης και της παραγωγής: είδη διατροφής, πρώτες ύλες και ενέργεια. Οι λαοί του λεγόμενου τρίτου κόσμου γίνονται έτσι από την μια πλευρά ανεξάρτητοι π.χ. από τον χειρισμό των γενετικών τεχνολογιών για τα είδη διατροφής. Από την άλλη, οι γενετικοί ειδικοί εξελίσσουν προϊόντα αντικατάστασης π.χ. για την ζάχαρη, έτσι ώστε οι ως τώρα προμηθευτριες χώρες να μην μπορούν να πουλήσουν πια τις πρώτες ύλες τους.

\* Τον ρόλο τους ως μέσο κυριαρχίας του παίζουν οι νέες τεχνολογίες και σ' ένα άλλο επίπεδο. Οι νέες ταυτότητες, τα συστήματα ελέγχου του προσωπικού, το φακέλωμα, οι απογραφές είναι μερικά από τα βασικά παραδείγματα της μικροηλεκτρονικής. Η γενετική τεχνολογία τελειοποιεί αυτόν τον έλεγχο, την επιτήρηση και επιλογή π.χ. με την βοήθεια της ανθρωπολογικής γενετικής.

\* Ανθρωπολογική γενετική σημαίνει η έρευνα, η κατανόηση και η αξιολόγηση της κληρονομικής προδιάθεσης. Ισχυρίζονται ότι κάθε ανθρώπινο χαρακτηριστικό ή τρόπος συμπεριφοράς οδηγεί πίσω στην ύπαρξη ή μη ύπαρξη συγκεκριμένων γενιών.

#### Επιστήμη και Έρευνα

Πρόδρομος σ' αυτόν τον τομέα είναι ο ανθρωπολόγος της γενετικής έρευνας Goedde (Γκέντε). Η από αυτόν συνιδρυμένη «Οικογενετική» υποβιβάζει το γεγονός π.χ. ότι υπάρχει μια κληρονομική βάση για την ευαισθησία του ανθρώπου απέναντι στα χημικά και στα δηλητήρια του περιβάλλοντος και απαιτεί γενετικά τέστ για την εξέλιξη τέτοιων «επαγγελματικών ασθενειών». Που σημαίνει, ότι οι άνθρωποι ταξινομούνται με βάση το γένος, σε «χρήσιμους» και «άχρηστους» για την παραγωγική διαδικασία. Σε συνδυασμό με το σύστημα ελέγχου του προσωπικού, αυτό δίνει την δυνατότητα για μια άριστη επιλογή της πιο αποδοτικής εργατικής δύναμης για το Κεφάλαιο. Στις ΗΠΑ τέτοια πειράματα εφαρμόζονται εδώ και χρόνια σε εξετάσεις προσαρμογής. Στην Δ. Γερμανία η Bayer στο Λέβερκουζεν και άλλες χημικές επιχειρήσεις απασχολούν τους φαρμακευτικούς τους με τέτοια θέματα.

\* Όσο και αν είναι επιστημονικά αμφίβολη αυτή η κατεύθυνση της έρευνας, ο στόχος είναι ξεκάθαρος: σκοπός δεν είναι βέβαια η βελτίωση των εχθρικών προς τον άνθρωπο και το περιβάλλον μέσων παραγωγής, αλλά η εκλογή ανθρώπων προσαρμοσμένων σ' αυτά. Οι υπόλοιποι μένουν πίσω ως «γενετικά ανάπηροι» άνεργοι.

\* Και όποιος αρρωσταίνει παρ' όλα αυτά, την λύση την υπόσχεται η γενετική τεχνολογία: νέα φάρμακα π.χ. για τον καρκίνο, πωλούνται με την επίφαση της μεγάλης προόδου. Το ότι π.χ. το Interferon, το δήθεν θαυματουργό φάρμακο ενάντια στον καρκί-

συν. σελ. 10

Αλλά φαίνονται κενά λόγια, όχι γιατί δεν είναι λογικά, απεναντίας εξηγούν, καταλαβαίνουν και τεμαχίζουν το πρόβλημα. Η λύση θα μπορούσε να φανεί με μια πρώτη θεώρηση όχι δύσκολη. Αλλά τι χρειάζονται οι λογικές φράσεις μπροστά στο τέρας που μας καταβροχθίζει;

Μα είναι αληθινή μια λύση απλή που προβλέπει να αλλάζουν οι ανώμαλες και τρομαγμένες προσωπικότητες σε ώριμες και αυτόνομες; Το τέρας έχει ζήσει πάρα πολύ καιρό στα απόμακρα σκοτάδια της ψυχής μας, είναι πολύ παλιό και πολύ φοβερό για να το διώξουμε με λίγες

λέξεις, αν και λογικές. Για πολύ καιρό ακόμη το τέρας θα ορθώνεται ζητώντας τις θυσίες, και οι μικροί άνθρωποι φοβισμένοι θα το ταΐζουν προτού όλοι μαζί αποκτήσουν το κουράγιο να το αντιμετωπίσουν και να ανακαλύψουν πως ήταν ένα μικρό αστείο, ανόητο παιχνίδι της σκι-

ας.

1. Evelyn Fox Keller, «Πάνω στα είδη και στην επιστήμη» Εκδόσεις Gazzanti, Μιλάνο, 1987 σελ. 119.

Μετάφραση από το περιοδικό «Ravista anarchica», Ιούλιος 1988 της Maria Teresa Romiti.



# Κρατική τρομοκρατία στην Ιαπωνία

## Μιά σκευωρία στις αρχές του αιώνα

Στις 18 Γενάρη 1911 το σύνθημα «Ζήτω η Αναρχία» ακούστηκε στην αίθουσα ενός Ιαπωνικού δικαστηρίου. Το φώναξε η Kanno Suga μια από τους 26 κατηγορούμενους σαν απάντηση στη δικαστική απόφαση. Η δίκη έγινε γνωστή σαν «η υπόθεση εσχάτης προδοσίας» και οι 26 κατηγορούνταν για συνωμοσία με σκοπό τη δολοφονία του αυτοκράτορα. 24 καταδικάστηκαν σε θάνατο και 2 σε ποινές φυλάκισης 8 και 11 χρόνων.

Η ποινή 12 κατηγορουμένων μετατράπηκε με βασιλικό διάταγμα σε ισόβια την επόμενη κιόλας μέρα, 19 Γενάρη, μετά τη διεθνή κατακραυγή που εκφράστηκε με διαδηλώσεις στην Ευρώπη και την Αμερική. Η ομάδα «Μητέρα Γη», με την οποία συνεργάζονταν και η Έμμα Γκόλντμαν, αντέδρασε άμεσα οργανώνοντας καμπάνια διαμαρτυρίας, το ίδιο και διάφορες σοσιαλιστικές ομάδες. Χαρακτηριστικό της έντονης και ευρείας διαμαρτυρίας για την απόφαση είναι ότι και ο συντηρητικός τύπος της Ευρώπης — π.χ. Times του Λονδίνου — την σχολίασε αρνητικά.

Παρόλ' αυτά στις 24 του Γενάρη κρέμασαν τους 11 από τους καταδικασμένους. Αυτοί ήταν: Morichika (πρώην εκδότης των Σοσιαλιστικών Νέων), Niimura (αγρότης και δημοσιογράφος), Miyashita (εργάτης), Furukawa (κηπουρός), Okumiya (αγωνιστής του κινήματος για τα Δικαιώματα του Λαού), Kotoku, Oishi (γιατρός του Kotoku), Naruishi (καταστηματάρχης), Matsuo (δημοσιογράφος), Niimi (δημοσιογράφος) και Uchiyama (ιερέας του Zen). Οι ηλικίες τους ήταν ανάμεσα στα 25 και τα 55 χρόνια.

Η Kanno οδηγήθηκε στην αγχώνη την επόμενη μέρα, φωνάζοντας και πάλι «Ζήτω η Αναρχία». Όσο γι' αυτούς, που φυλακίστηκαν, οι δύσκολες συνθήκες στις απάνθρωπες Ιαπωνικές φυλακές είχαν σαν αποτέλεσμα το θάνατο του Takagi στις φυλακές Chibaro 1914, τις απόπειρες αυτοκτονίας άλλων, ενώ ο Okabayashi οδηγήθηκε στην τρέλλα στις φυλακές του Nagasaki.

### Οι συλλήψεις

Στις 25 Μάη 1910 συλλαμβάνονται οι Miyashita, Niimura, Nitta και Furukawa μετά την ανακάλυψη εκρηκτικών στην κατοχή του πρώτου, ενώ την 1η Ιούνη συλλαμβάνεται και ο Kotoku. Η Kanno δεν χρειάζεται να συλληφθεί, γιατί βρίσκεται ήδη στη φυλακή από τις 18 Μάη επειδή αρνήθηκε να πληρώσει βαρύ πρόστιμο που της επέβαλε η λογοκρισία. Στη συνέχεια ακολούθησε πογκρόμ συλλήψεων και βασανιστηρίων σε εκατοντάδες αναρχικούς και σοσιαλιστές. Από τις ανακρίσεις και τις καταθέσεις στη δίκη είναι φανερό ότι ορισμένες συλλήψεις μπορούσαν να έχουν γίνει νωρίτερα από την αστυνομία, αλλά σκόπιμα η κυβέρνηση τις καθυστέρησε ώστε να εμπλέξει και να ενοχοποιήσει όσο το δυνατό περισσότερους ανθρώπους, ώστε να παρουσιάζει ένα πιστευτό σενάριο για τη «συνωμοσία».

### Η δίκη

Μια σειρά προκαταρκτικών ακροάσεων για τη δίκη άρχισε στις 10 Δεκέβρη 1910. Σύμφωνα με τη κατηγορία ο Kotoku μάζεψε πληροφορίες από τον Okumiya και τους φίλους του (αγωνιστές του Κινήματος για τα Δικαιώματα του Λαού στη δεκαετία του 1880) και τις πληροφορίες αυτές διοχέτευσε στο Miyashita. Έτσι, ο Kotoku χρησιμοποιήθηκε από τον εισαγγελέα σαν ο «συνδετικός κρίκος» των διαφόρων κρατουμένων που δεν είχαν σχέσεις μεταξύ τους.

Οι κατηγορούμενοι είχαν μόνο μια ευκαιρία να παρουσιάσουν τις απόψεις τους, ενώ όλοι οι μάρτυρες υπεράσπισης απορρίφθηκαν από το δικαστή.

Η ίδια η δίκη έγινε κεκλεισμένων των θυρών για να εμποδίσει τους κατηγορούμενους να χρησιμοποιήσουν το βήμα για να προπαγανδίσουν τις ιδέες τους. Όσο για τον Yamagata Arimoto, αρχιτέκτονα των κρατικών χειρισμών, μια δίκη ανοιχτή στο κοινό θα αποτελούσε «προσβολή στο θρόνο». Ο εισαγγελέας Hirayama πρότεινε την ποινή του θανάτου στις 25 Δεκέμβρη και οι

συνήγοροι είχαν στη διαθεσή τους μόνο τρεις μέρες για να προετοιμάσουν την υπεράσπιση όλων των κατηγορουμένων. Η απόφαση των δικαστών για τη θανατική καταδίκη ήταν ομόφωνη.

### Η σκευωρία

Η αστυνομία γνώριζε πολύ καλά ότι το πολύ πέντε πρόσωπα, οι Kanno, Miyashita, Niimura, Kotoku και Furukawa είχαν κάποια σχέση με το σχέδιο δολοφονίας του αυτοκράτορα. Ο Furukawa είχε διαφωνήσει και αποσυρθεί από το σχέδιο μήνες πριν τη σύλληψή του, ενώ ο Kotoku είχε εξαρχή απορρίψει την ιδέα και σύμφωνα με την κατάθεση της Kanno στο δικαστήριο ούτε καν συζητούσαν το θέμα μπροστά του. Οι τρεις (Kanno, Miyashita, Niimura) είχαν αποφασίσει τη δολοφονία και είχαν τραβήξει κλήρο για το ποιος θα έριχνε την πρώτη βόμβα. Κέρδισε η Kanno, που θα έκανε την απόπειρά της τον Αύγουστο, μετά την αποφυλάκισή της. Στο ημερολόγιό της, που βρέθηκε στα 1950, η Kanno γράφει μετά τη καταδίκη της: «Φτωχοί μου φίλοι και σύντροφοι, μόνο και μόνο επειδή μας γνώριζαν, έγιναν μάρτυρες, ενεπλάκησαν σ' ένα σχέδιο 5 ή 6 προσώπων».

Στην πραγματικότητα το κράτος, για να ολοκληρώσει αυτή τη σκευωρία, συνέδεσε τρεις διαφορετικές υποθέσεις, ώστε να δώσει ένα δυνατό χτύπημα στο αναπτυσσόμενο κίνημα. Οι τρεις υποθέσεις, ανεξάρτητες μεταξύ τους, ήταν:

— η ομάδα που αποφάσισε να δολοφονήσει τον αυτοκράτορα

— οι παράνομες εκδόσεις εντύπων του ιερέα Uchiyama

— οι φιλικές σχέσεις μεταξύ ορισμένων κατηγορουμένων και οι προσωπικές — ιατρικές σχέσεις των Kotoku και Morichika με τον γιατρό Oishi.

Κανείς από τους πρωταγωνιστές των τριών αυτών υποθέσεων δεν είχε υπόψη του τις πολιτικές δραστηριότητες ή τις φιλικές σχέσεις των άλλων.



(成石平四郎)



(古河力作)



(幸徳秋水)



(奥宮健之)



(大石誠之助)



(新村忠雄)



(内山愚童)



(森近運平)



(新美卯一郎)



(松尾卯一太)



(宮下太吉)



(菅野才が)

Ο φάκελλος της υπόθεσης ήταν κλειστός για μισό αιώνα, μέχρι το 1963, κι ακόμα τότε ήταν ελλιπής. Αποδεικνύει όμως αναμφίβολα ότι είχε εξελιχθεί σε μια κρατική σκευωρία. Οι προσπάθειες ενοχοποίησης ήταν φανερές και έφεραν μεγάλη απογοήτευση σε όσους διατηρούσαν ριζοσπαστικές ιδέες. Ο Kotoku και οι άλλοι κρεμάστηκαν για την «πρόθεση» να βλάψουν τον αυτοκράτορα, μ' άλλα λόγια δικάστηκαν για τις ιδέες τους. Το σοσιαλιστικό και αναρχικό κίνημα ξεπέρασε αυτό το δυνατό χτύπημα μόνο μετά από μια πενταετία. Στο μεταξύ, σε μια περίοδο γνωστή σαν «ο χειμώνας του σοσιαλισμού» το κίνημα εξαφανίστηκε τελείως. Αυτός άλλωστε ήταν και ο ουσιαστικός στόχος της σκευωρίας.

### Εκδόσεις

Οι περισσότεροι από τους κατηγορούμενους ήταν αναρχικοί και είχαν συμβάλει λιγότερο ή περισσότερο στη διάδοση ριζοσπαστικών απόψεων στην Ιαπωνία, εκδίδοντας παράνομα έντυπα, αρθρογραφώντας, και μεταφράζοντας.

Ο γιατρός Oishi έγραφε άρθρα για την εφημερίδα Shakai Shimbun (Social News). Ο Niimura είχε φυλακισθεί για παραβίαση του νόμου περί εντύπων. Ο ιερέας Uchiyama διηύθυνε μια από τις πολλές παράνομες εκδόσεις της εποχής και είχε εκδόσει στα 1907 τη μπροσουρά του Γερμανού αναρχικού Αρνολντ Ρόλερ «Γενική Απεργία». Αυτή τη μπροσουρά είχε φέρει από την Αμερική ο Kotoku, όταν επισκέφτηκε το 1906 το Σαν Φραντσίσκο, όπου δεχόμενος την προσωπική επιρροή του Άλμπερτ Τζόνσον και διαβάζοντας κείμενα του Κροπότκιν έγινε αναρχικός. Στη συνέχεια ο Kotoku μετέφρασε το βιβλίο του Κροπότκιν «Αγώνας για το ψωμί» που εκδόθηκε το 1909 και εξέδωσε τις δικές του απόψεις για την άμεση δράση με τίτλο «Το οικονομικό σύστημα του μέλλοντος». Οι παράνομες αυτές εκδόσεις άνοιξαν το δρόμο για τον αναρχοσυνδικαλισμό στην Ιαπωνία.

### Το σχέδιο

Ο Miyashita Takichi ήταν μηχανικός σε πριονιστήριο, όταν στα 1907 γνώρισε τον αναρχικό Kotoku και άρχισε να διαβάζει την Heimin Shimbun (εφημερίδα του Λαού) που τύπωνε παράνομα ο Uchiyama. Στη συνέχεια διάβασε το φυλλάδιο «Αναρχοκομμουνισμός» του Uchiyama το 1908, όπου εκφραζόταν μίσος για τον αυτοκράτορα: «είναι τσιμπούρια που μας πίνουν το αίμα, ο αυτοκράτορας, οι πλούσιοι, οι ευγενείς». Άκουσε τις απόψεις του Morichika για το βουτηγμένο στο αίμα παρελθόν της αυτοκρατορικής οικογένειας, διάβασε τη μπροσουρά «Σύγχρονος Αναρχισμός» του Kemuriyama (έκδοση 1902).

Ο Miyashita προσπάθησε πολλές φορές να οργανώσει τους άλλους εργάτες στο εργοστάσιο, αλλά κάθε απεργία καταστέλλόταν άγρια από την αστυνομία. Ταυτόχρονα, ενώ οι συνάδελφοί του συμφωνούσαν μαζί του για τις αδικίες της κυβέρνησης, συναντούσε έναν αδιαπέραστο τοίχο προλήψεων σε ότι αφορούσε το πρόσωπο του αυτοκράτορα. Αυτό το γεγονός του έγινε απόλυτα φανερό όταν στις 10 Νοέμβρη 1908 επρόκειτο να περάσει με τρένο ο αυτοκράτορας από το σταθμό του Taifu. Ο Miyashita μοίρασε το φυλλάδιο του Uchiyama, το συζήτησε με τους άλλους εργάτες, συνειδητοποιώντας ότι απέρριπταν κάθε κριτική για τον αυτοκράτορα ενώ οι αγρότες πρόθυμα υπάκουσαν στην αστυνομική εντολή να σταματήσουν κάθε εργασία στα γειτονικά χωράφια και να απομακρυνθούν. Από τη στιγμή αυτή αποφάσισε να σκοτώσει τον αυτοκράτορα για να καταρριφθεί ο μύθος της θείκης του καταγωγής.

Εμπιστεύθηκε τις σκέψεις του αυτές με γράμματα και προσωπικές συζητήσεις στους φίλους του, απ' τους οποίους άλλοι διαφώνησαν με την άποψή του ότι «ο θάνατος του αυτοκράτορα είναι αναγκαίος για την πρόοδο του σοσιαλισμού στην Ιαπωνία», ενώ άλλοι συμφώνησαν να τον βοηθήσουν. Ο Miyashita πρότεινε σαν καλύτερο τρόπο να ριχτεί βόμβα στην αυτοκρατορική άμαξα και άρχισε να πειραματίζεται επί πολλούς μήνες στην κατασκευή εκρηκτικών, για τα οποία δεν ήξερε τίποτα. Συμβουλευθηκε εγκυκλοπαίδειες καθώς και έναν γνωστό του, που δούλευε στην κατασκευή πυροτεχνημάτων και προσπαθούσε να βρει τα απαραίτητα χημικά και εργαλεία, πράγμα ιδιαίτερα δύσκολο χωρίς να κινηθεί υποψίες. Δανείστηκε υλικά, ζήτησε πληροφορίες από γνωστούς και φίλους, απ' τους οποίους μόνο 2 ή 3 γνώριζαν τους σκοπούς του (χαρακτηριστικά, ο αδελφός ενός απ' τους φίλους του Miyashita του δάνεισε έναν τρίφτη, μη έχοντας ιδέα για τα πειράματά του — ο άνθρωπος αυτός, ονόματι Zenbei καταδικάστηκε τελικά σε 8 χρόνια φυλακή για τη «συνεισφορά» του στη συνωμοσία, για την οποία δε γνώριζε τίποτα). Έτσι τελικά ο Miyashita έφτιαξε 5 κουτιά με εκρηκτικό — όπως νόμιζε — περιεχόμενο και ενημέρωσε τους συντρόφους του Niimura και Kanno, για να αποδειχθεί στο τέλος ότι τα κατασκευάσματα αυτά ήταν αναποτελεσματικά. Όσοπου, τον Οκτώβρη του 1909, μια τυχαία συνάντηση με τον Okumiya του έδωσε την ευκαιρία που ήθελε. Ο Okumiya ήταν ένας απ' τους αγωνιστές για τα Δικαιώματα του Λαού και σε πολλές εκδηλώσεις του κινήματος αυτού είχαν χρησιμοποιηθεί εκρηκτικά, κι έτσι πράγματι ο Okumiya γνώριζε ανθρώπους που μπορούσαν να κατασκευάσουν εκρηκτικά. Με τις πληροφορίες τους ο Miyashita μπόρεσε να φτιάξει ένα μίγμα που αποδείχθηκε αποτελεσματικό. Πριν καν γίνει κάποια απόπειρα συλλαμβάνεται για κατοχή εκρηκτικών και δίνεται το έναυσμα για την εξέλιξη της σκευωρίας.

Στις 3 Νοέμβρη 1909, στο βουνό κοντά στην πόλη Matsumoto, ο Miyashita πραγματοποίησε δοκιμαστικές εκρήξεις. Σαν ειρωνεία στην όλη υπόθεση το θόρυβο των δοκιμαστικών αυτών εκρήξεων για τη δολοφονία του αυτοκράτορα κάλυπταν οι εκρήξεις πυροτεχνημάτων που ρίχνονταν για το γιορτασμό των γενεθλίων του...

από άρθρο της εφημερίδας Black Flag



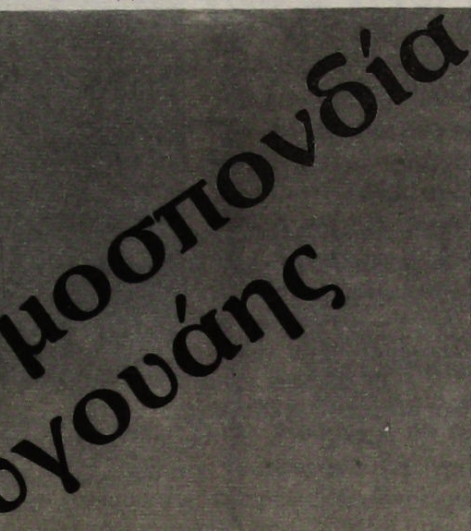
Γύρω στα μέσα του Αυγούστου, πήραμε το πιο κάτω γράμμα, στα πλαίσια της Διεθνούς αμοιβαίας αλληλοπληροφόρησης και ανταλλαγής απόψεων της Ένωσης Αναρχικών με τις συντροφικές Ομόσπονδίες, οργανώσεις και ομάδες του εξωτερικού. Το γράμμα αυτό, δημοσιεύεται λόγω της ιστορικής αξίας που κατέχει. Επίσης παρουσιάζουμε τη δράση της FAU σήμερα, όπως βγαίνει από τα τεύχη της «Solidaridad» και κάποια πληροφοριακά δελτία σταλμένα απ' τη Γραμματεία της Ομοσπονδίας.

## Δράση & Αλληλεγγύη

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΑΦΥΠΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΕΡΝΑ ΣΤΗ ΔΡΑΣΗ

**Η** F.A.U.-Federacion Anarquista Uruguay/ Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης, συγκροτήθηκε στα 1956, αποτελώντας την ιστορική συνέχεια ενός Αναρχικού κινήματος ιδιαίτερα έντονου, δυναμικού και μαζικού ειδικά στις τρεις πρώτες δεκαετίες του αιώνα, όπου και αναγνωρίζεται σαν ο θεμελιωτής των εργατικών συνδικάτων και πρωταγωνιστής στους μακροχρόνιους ριζοσπαστικούς αγώνες που διεξήχθησαν ενάντια στη κεφαλαιοκρατία μέσα απ' την άμεση λαϊκή-εργατική δράση ταυτόχρονα με την ένοπλη δράση των Αναρχικών —που ακόμα και σήμερα παραμένει ζωντανή στη λαϊκή μνήμη — δράση που αφορούσε τη στήριξη των εργατικών αγώνων, απαλλο-

ενοπλης πάλης: οι εργάτες της βιομηχανίας Molaguero έκαναν μια απεργία, που βάσταγε για πολλούς μήνες, χωρίς να υπάρχει όμως κατάληξη μιας και τα αφεντικά ήταν ανένδοτα, παρ' όλες τις μαχητικές συνδικαλιστικές μεθόδους πάλης που είχαν υιο-



θετηθεί — το συνδικάτο ελεγχόταν απ' τη FAU. Όταν λοιπόν μετά από καιρό χτυπήθηκε μια διαδήλωση των εργατών προς τη πρωτεύουσα και βλέποντας πως τόσο οι συνθήκες στην περιοχή, όσο και οι τρέχουσες κοινωνικές περιστάσεις ήταν σύμφωνες, κρίθηκε πως ήταν πια καιρός να ακολουθήσουμε επαναστατικές μορφές αγώνα. Έτσι, αποφασίστηκε και πραγματοποιήθηκε η κατάσχεση του εργοστασίου απ' την ένοπλη αναρχική οργάνωση O.P.R.

### Η F.A.U. ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '60

**Η** F.A.U. σχηματίστηκε με τη συμμετοχή συντρόφων που είχαν πολλή μεγάλη πείρα στο εργατικό κίνημα. Αυτό το συνταίριασμα των αγωνιστών υπήρξε αποφασιστικό στην πολύ γρήγορη ωρίμανση της οργάνωσης και την σε σύντομο χρονικό διάστημα μαζικοποίηση της και φυσικά είχαμε άμεση και έντονη δραστηριοποίηση στο συνδικαλιστικό χώρο.

Αυτή η ανάπτυξη είχε σαν άξονα της μια μεγάλη βιομηχανία, τη FUNSA, η οποία είχε μια πρόσφατη μεν, πλούσια όμως ιστορία αγώνων. Στα τέλη κιάλας, της δεκαετίας του '50 είχε καταληφθεί και τεθεί σε λειτουργία από τους ίδιους τους εργαζόμενους, που ήταν οργανωμένοι στο τοπικό συνδικάτο της F.A.U. Όσο κρατούσε η κατάληψη η διευθύντρια της βιομηχανίας, μια φασίστρια με ισχυρούς δεσμούς με τους κυβερνητικούς, ήταν υπό περιορισμό από τους εργάτες μέσα στο ίδιο το εργοστάσιο.

Πολύ γρήγορα οι θέσεις, τα προγράμματα και η πρακτική της FAU βρήκαν μεγάλη απήχηση στο λαό, αν και πολλοί δεν ορίζονται σαν Αναρχικοί.

Τότε λοιπόν προέκυψε η Αντίσταση Εργατών Σπουδαστών (Resistencia Obrero Estudiantil) —R.O.E — από ομάδες που πλαισιώνονταν από Αναρχικούς της F.A.U., από ελευθεριακούς αγωνιστές, από ανεξάρτητους, συμπαθούντες κ.λπ., που γρήγορα δυναμώθηκαν κι αποτέλεσαν μια πολύ σοβαρή κοινωνική δύναμη, παίρνοντας τον έλεγχο πολλών συνδικάτων.

Πρωταγωνίστησαν σε πολλές βίαιες συγκρούσεις με τους μπάτσους και τα αφεντικά, προωθώντας πρακτικά μεθόδους όπως το σαμποτάζ και το μπουκόταζ. Έδωσαν ζωή στα εργατικά κέντρα εφαρμόζοντας από μέσα απ' αυτά επαναστατικές μορφές πάλης, στρέφοντας τα προς τη κατεύθυνση ενός κινήματος ταξικού-ριζοσπαστικού, και βέβαια πολλές μεγάλες απεργίες της εποχής προωθούνταν και οργανωνόνταν απ'

## Η ΔΥΝΑΜΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ F.A.U. ΣΤΙΣ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

**Α**ν κάποτε η Ουρουγουάη ήταν για τη Λατινική Αμερική ότι η Ελβετία για την Ευρώπη, σήμερα είναι ο αντίποδάς της. Η οξεία οικονομική και πολιτική κρίση έχουν σπρώξει τις λαϊκές τάξεις σε άθλια επίπεδα διαβίωσης. Το υψηλό επίπεδο ζωής που κάποτε είχε επιτευχθεί χάρις στο πανίσχυρο συνδικαλιστικό αναρχικό και κομμουνιστικό κίνημα κατέρρευσε μέσα σε μια εικοσαετία από πολλές αιτίες, κυριώτερη απ' τις οποίες είναι η ανάληψη της εξουσίας απ' τις ένοπλες δυνάμεις — ακόμα και σήμερα το 40% του προϋπολογισμού πάει για ένα στρατό που δεν πρόκειται ποτέ να πολεμήσει. Την ίδια στιγμή που 240.000 παιδιά αντιμετωπίζουν καθημερινά το φάσμα της πείνας, ενώ άλλοι τόσοι είναι συνολικά οι ανά καιρούς αυτοεξόριστοι — για πολιτικές κυρίως αιτίες.

Παρ' όλες αυτές τις δυσμενέστερες συνθήκες και ευνοϊκές για την ανάπτυξη ενός ισχυρού αναρχικού-εργατικού κινήματος, η δυναμικότητα της FAU είναι ακόμα μικρή, εξ αιτίας των καιρίων χτυπημάτων που δέχονταν συνεχώς απ' την Άνοιξη του '68 μέχρι πριν 3-4 χρόνια, τα οποία της στοίχισαν χιλιάδες δολοφονημένους και εξαφανισμένους αγωνιστές. Η πορεία ανάπτυξης της πάντως είναι — γεωμετρικά — ανοδική, μια και καθημερινά ξεφύτρωναν νέες ομάδες και σχήματα στα εργοστάσια, τα σχολεία, τις γειτονιές.

Στον εργατικό χώρο μαζί με άλλες επαναστατικές δυνάμεις — κύρια με το MLN □ tyranos — κατευθύνει δυναμικούς εργατικούς αγώνες, που πάντως πολύ απέχουν ακόμα απ' την δυναμικότητα των αντιστοίχων στις προηγούμενες δεκαετίες, μιας και όλα ξεκίνησαν απ' το μηδέν και με ελάχιστα μέσα.

Κατά τη διάρκεια του Μάη, γύρω στις 50 φαμπρικές ήταν κατελλειμένες απ' τους εργάτες. Σκληροί εργατικοί αγώνες γίνονταν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού σε όλες τις μεγάλες βιομηχανίες και επιχειρήσεις της χώρας: BAO, CUTCSA, ALPARGATAS, FUNSA κλπ.

Από τις άμεσες ενέργειες της FAU σημαντικότερες είναι αυτή της συγκρότησης ομάδων σε όλα τα μέτωπα πάλης καθώς και δύο κέντρα που μπήκαν σε λειτουργία την Άνοιξη.

α) Στις 30 Απρίλη άρχισε να λειτουργεί το νέο κέντρο που στεγάζει τις δραστηριότητες της FAU. Εκεί συγκεντρώνονται ομάδες απ' όλους τους χώρους για να συντονίσουν οργανώσουν και προετοιμάσουν τις δραστηριότητες τους. Αυτή τη στιγμή γίνονται κάποιες προσπάθειες για τη συγκρότηση ενός κινήματος ελευθεριακών νέων.

β) Στη βάση της αλληλεγγύης μπήκε σε λειτουργία την άνοιξη του '88, με ευθύνη της FAU, ένα κέντρο στις συνοικίες Teja και cerro που προσπαθεί να καλύψει κάποιες στοιχειώδεις ανάγκες του παιδικού πληθυσμού των φτωχογειτονιών του Montevideo, ο οποίος είναι ο μεγάλος χαμένος απ' τις εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών, μιας και όπως προαναφέρθηκε 240.000 παιδιά — σε σύνολο πληθυσμού 3.000.000 — ζουν κάτω από απερίγραπτες συνθήκες, στα όρια της πείνας. Το κέντρο περιλαμβάνει πολυκλινική, εστιατόριο, αίθουσα καλλιτεχνικών εκδηλώσεων, και αίθουσα για τις δραστηριότητες. Εκεί έγινε επίσης ένα φεστιβάλ στη διάρκεια της Άνοιξης.

Τέλος, όπως αναφέρεται για τους 3 κρατούμενους αγωνιστές, ένας σκληρός αγώνας διεξάγεται και στο κοινωνικό πεδίο δράσης, κύρια όσον αφορά την πολεμική ενάντια στις ένοπλες δυνάμεις: Λειτουργούν δραστήρια, συγκεντρώνοντας μεγάλες λαϊκές μάζες, επιτροπή μανάδων και οικογενειών για τους εξαφανισθέντες που εκτός των άλλων οργανώνει συγκεντρώσεις κάθε Παρασκευή στη Plaza Libertad, επιτροπή για τα ανθρώπινα δικαιώματα που καταγγέλει όλους τους βασανισμούς, δολοφονίες κλπ. των στρατιωτικών, και μια επιτροπή ενάντια στο νόμο που ψηφίστηκε για την αμνήστευση των εγκλημάτων των στρατιωτικών στη δικτατορία.

### ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

**Ε**νώ η «Δημοκρατική» κυβέρνηση του Sanguinetti φρόντισε να ξεπλύνει με ένα νόμο όλα τα εγκλήματα: δολοφονίες, φυλακίσεις, εξαφανίσεις βασανισμοί, του φασιστικού στρατού ενάντια στο λαό της Ουρουγουάης κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, ανέλαβε αμέσως «αντιτρομοκρατική» δράση εναντίον αγωνιστών που χρόνια τώρα παλεύουν για τον άνθρωπο και τα δικαιώματά του.

Τρεις απ' αυτούς τους αγωνιστές βρίσκονται κρατούμενοι στις φυλακές. Οι Carlos Pilo 42 χρόνων τυπογράφος, Janu Pilo 28 χρόνων τυπογράφος και Eduardo Barreira 3 χρόνων τραπεζίτης.

Και οι τρεις ήταν ενεργά συνδικαλιστικά στελέχη και ανέπτυξαν έντονη αντιδικτατορική δράση, ενώ ο Carlos Pilo είχε φυλακιστεί εξ αιτίας αυτής της δράσης του επανειλημμένα. Επίσης συμμετείχαν μεταδικτατορικά στην επιτροπή ανθρώπινων δικαιωμάτων, στην επιτροπή ενάντια στην αμνήστευση των καραβανάδων και στην επιτροπή για τους αγνοούμενους.

### Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΩΝ 3 ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ.

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 29ης Οκτώβρη του 1986, πανοπλιοί μπατσοί εισβάλλουν σε ένα σπίτι της συνοικίας Teja όπου δεν βρίσκεται όμως κανείς. Εκεί βρίσκουν (;) πέντε κυλίνδρους αλουμινίου 27 μμ μήκους και 12 πάχους, μια μποτίλια νιτρογλυκερίνη — πολύ αργότερα αποδείχτηκε πως ήταν.. μεταλλικό νερό! — μαυροκόκκινα σήματα και διάφορα άλλα υλικά.

Η έρευνα αυτή πραγματοποιήθηκε μετά τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία του συντηρητικού κόμματος «Colorado».

Λίγες ώρες αργότερα καλούνται να παρουσιαστούν στο αστυνομικό τμήμα οι 3 αγωνιστές -το σπίτι ανήκε στον E. Barreira- πράγμα που γίνεται, για να βρεθούν κι οι τρεις κατηγορούμενοι βάσει των «στοιχείων» της Ασφαλείας. Το σημαντικότερο ήταν ότι τη μέρα που έγινε η βομβιστική επίθεση οι τρεις αγωνιστές έκαναν μια προπαγανδιστική καμπάνια στην ίδια συνοικία. Οι 3 αγωνιστές αρνήθηκαν κάθε κατηγορία και ακολουθήθηκε η γνωστή οδός. Τις ανακρίσεις ανέλαβε η ασφάλεια παρουσιάζοντας στη δίκη που έγινε μετά ένα χρόνο — 14 Σεπτέμβρη 1987 — στοιχεία που δεν μπορούσαν να σταθούν. Μετά την απόρριψή τους απ' το δικαστήριο σε δύο δίκες, τελικά στην τρίτη έγινε δεκτή η κατηγορία της κατοχής «οργάνων καταστροφής» με αποτέλεσμα τη καταδίκη των τριών αγωνιστών, σε 6 με 18 χρόνια φυλάκισης είχε προταθεί αρχικά. Η δικαστική διαδικασία πάντως βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη, και παλεύεται μέσα από μια επιτροπή υπεράσπισης των τριών αγωνιστών. Όλες οι αριστερές δυνάμεις της χώρας και τα συνδικάτα καθώς και μαζικοί φορείς έχουν πάρει σαφή θέση για την άμεση απελευθέρωσή τους.

τριώσεις των περιουσιακών στοιχείων της μπουρζουαζίας, αντιμετώπισης των κατασταλτικών μηχανισμών κλπ.

Έχοντας λοιπόν, ένα τόσο πλούσιο ιστορικό παρελθόν από αγώνες και μια τεράστια εμπειρία που πηγάζει απ' αυτούς, εμφανίζεται η FAU που δραστηριοποιείται σε σχέση με τις ειδικές ιστορικές συνθήκες της εποχής συνεχίζοντας με τον αγώνα της τη μακρά ιστορική παράδοση του Αναρχισμού.

Η άμεση δράση — εργατική και λαϊκή — συμπορευόμενη με τις πρακτικές των ενόπλων ομάδων (grupos armados) αποτέλεσαν τα μέσα πάλης, εκείνης της εποχής (1960-1973), αποτελώντας μια κοινή οργανική διάταξη, εναρμονιζόμενα με τις αναγκαίες και τους στόχους της επανάστασης, όπως προέκυπταν απ' τις συγκυρίες εκείνης της δεκαετίας, χωρίς να λείπει και η θεωρητική ανάλυση των συγκεκριμένων υφισταμένων συνθηκών που είχε να κάνει με τη πολιτική, οικονομική δομή του κράτους και με την ιδεολογική πάλη όπως λειτουργούσε.

Ως προς τούτο, ένας από τους κύριους προβληματισμούς μας ήταν να μπορέσουμε να διεξαγάγουμε τον αγώνα αποφεύγοντας να πάρουμε σαν a priori δεδομένες τις παρελθούσες εμπειρίες τόσο της δικής μας χώρας όσο και των άλλων χωρών της Λατινικής Αμερικής.

Ο αγώνας που λειτουργεί με εξωπραγματικά δεδομένα, απομακρύνει τον Αναρχισμό απ' το να δει σωστά τις επικρατούσες καταστάσεις της εποχής και ως εκ τούτου τον καθιστά αδύναμο στο να δώσει αποτελεσματικές απαντήσεις στα προβλήματά της.

Πιστεύαμε — τότε αλλά και σήμερα — ότι ο αγώνας πρέπει να διεξάγεται παίρνοντας σα βάση τις συγκεκριμένες υπαρκτές συνθήκες, τα συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει και που υποφέρει ο λαός, και τα οποία αποτελούν το πεδίο δράσης της Αναρχικής επαναστατικής μεθοδολογίας. Οι ανάγκες της εργατικής τάξης και του λαού δεν υποκαθίστανται άμεσα απ' τις επιθυμίες των Αναρχικών, έλεγε κάποιος δολοφονημένος απ' το καθεστώς σύντροφός μας.

Για παράδειγμα μπορούμε να έχουμε το πιο κάτω συμβάν, μέσα απ' το χώρο της



από σελ. 7

νο-πράγματι βοηθά σε μερικά είδη καρκίνου — έχει πάρα πολλές απρόσμενες παρενέργειες και για να εξασφαλιστεί η κατανόληση πουλιέται στο μεταξύ στις ΗΠΑ σαν φάρμακο για το συνάχι, είναι παράγοντες σχεδόν άγνωστοι.

\* Και το ότι παιδιά του σωλήνα εκτρέφονται και σε «ανθρώπινες αποθήκες» π.χ. για μεταμοσχεύσεις κοκκάλων μετά από πυρηνικά ατυχήματα, όπως το Τσερνομπίλ, δεν το γνωρίζει ο καθένας.

\* Έτσι λοιπόν, όλες οι «τεχνολογίες κλειδιά», τεχνολογίες ορθολογικοποίησης δηλαδή, είναι πολύ ισχυρές όσον αφορά το Κεφάλαιο και καθόλου δεν αφορά τους εργάτες. Αυτό σημαίνει: δουλειά για λίγους καλά εκπαιδευμένους ειδικούς και κακοπληρωμένες χωρίς εγγυήσεις δουλειές και ένα υψηλό ποσοστό ανεργίας για τη μάζα.

\* Και εδώ συμβαδίζουν η γενετική τεχνολογία μαζί με την επιστήμη των κομπιούτερ: αποτελέσματα ερευνών του κέντρου Αμβούργου για την μοριακή νευροβιολογία των λειτουργιών του εγκεφάλου και των νεύρων, έδειξαν ότι θα χρησιμοποιηθούν και για την τεχνολογία των ρομπότ και των κομπιούτερ (σύνθημα: τεχνητή εξυπνάδα). Τα κομπιούτερ πρέπει να μπορούν να αντικαθιστούν τους ανθρώπους σε περισσότερους τομείς.

#### «Η γενετική τεχνολογία δημιουργεί θέσεις εργασίας»

Από το γερμανικό συνδικάτο (DGB) δεν ακούστηκε καμμία ΚΡΙΤΙΚΗ στις νέες τεχνολογίες. Αντίθετα: ο χημικός εισηγητής Βόλφ αναφέρθηκε σε μια συνεδρίαση το Δεκέμβριο του '87 στις «χιλιάδες θέσεις εργασίας» στην γενετική παραγωγή, η οποία μπορεί να συντελέσει στην διατήρηση της προκήρυξης διαγωνισμών των ενδιαφερόμενων κλάδων της βιομηχανίας. Μια «διαφοροποίηση των γερμανικών χρήσεων της γενετικής» σε σχέση με τους κανονισμούς γειτονικών κρατών θα έπρεπε να αποφευχθεί.

\* Για άλλη μια φορά γίνεται φανερό, ότι το DGB ενδιαφέρεται εντελώς σοσιαλσυντροφικά μόνο για την εξασφάλιση των εθνικών κοινωνικο-οικονομικών συμφερόντων, υποκαθιστώντας την αντίσταση των εργατών για την συντήρηση των θέσεων εργασίας — βλέποντας το οικονομικά — σε πεπαλαιωμένους κλάδους βιομηχανίας.

\* Και η θέση του DGB για τα πειράματα στους εργαζόμενους είναι αρκετά διφορούμενη: ο Ρ. Κονσταντί του DGB ανακοίνωσε σε μια επίσημη ακρόαση: «Το DGB δεν δέχεται τις γενετικές αναλύσεις των εργαζόμενων στα πλαίσια των καλύτερων συνθηκών εργασίας». Την κατηγορηματική αυτή άρνηση όμως ακολουθεί αμέσως: «μόνο σε περίπτωση ολοκληρωτικής κοινωνικής εξασφάλισης του εργαζόμενου, η οποία θα συνυπάρχει με την πλήρη συμφωνία του θα υπήρχε μια ικανή προετοιμασία για την αποτροπή πιθανής κατάχρησης.

\* Στην πράξη τότε θα ήταν κάπως έτσι: οι εργάτες/τριες θα είχαν μεν την δυνατότητα να αρνηθούν την εξέταση. Κάτω όμως από την συνεχή πίεση της ανεργίας, θα 'πρεπε πολλοί να δεχτούν την εξέταση για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους.

\* Αξιοσημείωτη είναι η ομοιότητα με την εισαγωγή των εργατικών πειραμάτων. Και τότε το DGB απαιτούσε τον έλεγχο και το δικαίωμα απόφασης μέσα από το συμβούλιο του εργοστασίου. Ήδη όμως η πολύχρονη πραγματικότητα μας έχει διδάξει, ότι οι πληροφορίες πάλι μαζεύονται και πάλι στρέφονται εναντίον μας.

\* Δεν είναι λοιπόν παράξενο ο,τι από το DEB δεν ακούστηκε καμιά φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στην ποινικοποίηση των κριτικών της γενετικής τεχνολογίας.

#### Αντίσταση και ποινικοποίηση

Πάνω από τέσσερις μήνες βρίσκονται στη φυλακή η Ulla Penselin και η Ingrid Strobl<sup>1</sup>. Εδώ και κάποιο διάστημα καταζητούνται και άλλα τέσσερα άτομα. Και τα έξι άτομα κατηγορούνται για συμμετοχή στην RZ (Rote Zora). Με βάση αυτό κατηγορείται η Ingrid Strobl για συμμετοχή στην βομβιστική ενέργεια στο κτίριο διοίκησης της γερμανικής Lufthansa στην Κολωνία και η Ulla Penselin για τις εκρήξεις στην εταιρία ενδυμάτων Adler. Συνελήφθησαν με ελλείψεις κατηγορίες του Δεκέμβριο του '87 στην διάρκεια μιας πανγερμανικής επιχείρησης της αστυνομίας. Οι δύο γυναίκες δημοσίευαν σε διάφορες εφημερίδες και μπροσούρες κείμενα πάνω στην γενετική τεχνολογία και την πολιτική για τους πρόσφυγες. Μ' αυτό το πρόσχημα έγινε έρευνα και στο «Αρχείο γενετικής του Έσσεν». Αυτές οι ενέργειες του ΒΚΑ (Ομοσπονδιακή εγκληματολογική υπηρεσία) καταδεικνύουν την επιλογή του Ομοσπονδιακού δικα-



## ΜΑΧΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Τέσσερις διαδηλώσεις — επί τέσσερις συνεχόμενες μέρες από 1 έως 4 Ιούλη οργανώθηκαν στο Τορόντο του Καναδά από την «Asamblea por la Supervivencia» που αποτελείται από ομάδες και συλλογικές ελευθεριακών, οικολόγων, αναρχικών και αναρχοσυνδικαλιστών.

Η πρώτη, την 1η του Ιούλη, μπροστά απ' την Γιαπωνέζικη πρεσβεία, έγινε για την απελευθέρωση του φυλακισμένου αγωνιστή OMORI, που βρίσκεται στη φυλακή για 5η χρονιά, καταδικασμένος σε θάνατο.

Η δεύτερη πραγματοποιήθηκε μπροστά από την Ισπανική πρεσβεία, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την κατασταλτική τακτική της Ισπανικής κυβέρνησης σε βάρος της CNT.

Η τρίτη διαδήλωση, την τρίτη μέρα του

Ιούλη, στην πρεσβεία της πόλης του Τορόντο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απαγωγή αεροσκάφους που μετέφερε 290 Ιρανούς από τους Αμερικανούς.

Τέλος, στις 4 Ιούλη, επιχειρήθηκε η 4η και τελευταία διαδήλωση των Αναρχικών του Τορόντο ενάντια στους Κατασταλτικούς και ρατσιστικούς νόμους του ONTARIO. Η διαδήλωση αυτή ήταν αιματηρή, αφού είχε απαγορευτεί και χτυπήθηκε από τις έφιππες δυνάμεις των μπάτσων.

70 κρατούμενοι, 14 απ' τους οποίους Βορειοαμερικανοί και οι υπόλοιποι από διάφορες άλλες εθνότητες, ήταν το αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης. Ακόμα τραυματίστηκαν σοβαρά 3 από τους διαδηλωτές. (πηγή: SOLIDARIDAD OBRERA)

στηρίου και των πολιτικών εντολοδόχων τους για τον εκφοβισμό και την ποινικοποίηση ριζοσπαστικών φεμινιστριών, κριτικών γενετικής τεχνολογίας και αντίπαλους της ομοσπονδιακής πολιτικής για τους πρόσφυγες. Με την βοήθεια της μαγικής φόρμουλας «επικίνδυνα θέματα» δημιουργείται όχι μόνο ένα γενικότερο κλίμα «τρομοκρατοφобίας», αλλά και συγχρόνως μετατίθε-

ται το πραγματικό περιεχόμενο αυτής της πολιτικής. Δεν παρακολουθούνται οι ενέργειες των εμπόρων γυναικών ή των γενετικών επιστημόνων, αλλά αυτών που στέκονται κριτικά σ' αυτούς.

1. Βλέπε ANAPXIA No 8 «Ερευνες και συλλήψεις στη Γερμανία».

Μετάφραση από το «Direkte Aktion» Nr. 69

από σελ. 9

τις ομάδες της R.O.E.

Τα ίδια ακριβώς συνέβαιναν και στο σπουδαστικό κίνημα, όταν στα 1973 έρχεται η διχτατορία. Είναι η R.O.E. που καλεί το λαό σε αντίσταση ενάντια στο φασιστικό στρατό, και την πραγματώνει κινητοποιώντας τους εργαζόμενους και τους σπουδαστές εναντίον του, την ίδια στιγμή που το Κ.Κ. πιωγυρίζει, προσπαθώντας ν' ανοίξει διάλογο με τη χούντα.

#### Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '60

Μέσα σ' αυτή τη δεκαετία συγκροτείται η Λαϊκή Επαναστατική Οργάνωση/ Organizacion Popular Revolucionaria — O.P.R. Η τακτική κι η στρατηγική της O.P.R. απορρέει απ' τις αναγκαιότητες των λαϊκών αγώνων των οποίων αποτελεί συμπλήρωμα.

Πράγμα που σημαίνει πως οι ενέργειές της βρίσκονται σε άμεση σχέση με τις πολιτικές και κοινωνικές ανάγκες του λαού. Επίσης οργανώνει από κοινού με το λαϊκό κίνημα μεγάλες καμπάνιες για την απελευθέρωση αγωνιστών από τις φυλακές καθώς και κινητοποιήσεις ενάντια στη κρατική καταστολή — κύρια όσο αφορά τα βασανιστήρια, με θετική πολλές φορές αποτέλεσμα.

Φυσικά, το πεδίο δράσης της O.P.R. αφορούσε περισσότερο τις πρακτικές του ενόπλου αγώνα: τοποθετήσεις βομβών, εφοδιασμός των λαϊκών τάξεων με αναγκαία υλικά, μεγάλες απαλλοτριώσεις κύρια τραπεζίες και επιχειρήσεων, καταλήψεις διεθνών ειδησεογραφικών οργανισμών με σκοπό τη διεθνή πληροφόρηση κλπ.

Απ' την άλλη δεν παραμελήθηκε καθόλου κι η πολιτική δραστηριότητα της FAU, η οποία εξέταζε αναλυτικά τα θεωρητικά

ζητήματα καταλήγοντας στα αναγκαία συμπεράσματα, ενώ μελετούσε και την πείρα απ' τους αγώνες των άλλων λαών της Λατινικής Αμερικής συστηματοποιώντας τις και καταγράφοντας τις, συνάμα με την ανάληψη των κοινωνικών δομών της Ουρουγουάης.

Μέσα στις δραστηριότητές της ήταν κι η ταχτική έκδοση εφημερίδας που απευθυνόταν στον εργατικό χώρο και εν γένει εξέταζε τα προβλήματα του λαού, καθώς κι η έκδοση περιοδικού με ειδικά θέματα της Αναρχικής φιλοσοφίας. Διατηρούσε επίσης επαφές με τις ένοπλες οργανώσεις της Λατινικής Αμερικής ενώ για ένα διάστημα δύο χρόνων εξ αιτίας ενός κυβερνητικού διατάγματος που την έβγαλε εκτός νόμου, διατήρησε όλες τις επαφές της με τις λαϊκές τάξεις επιδιωκώντας το δημόσιο διάλογο πάνω στις θέσεις της και στις πρακτικές της.

#### Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 70

Το 1973 εγκαθιδρύεται μια σκληρή και αιματηρή φασιστική διχτατορία που χτύπησε καίρια όλες τις επαναστατικές οργανώσεις αποτελειώνοντας έτσι ότι είχε απομείνει απ' τη δημοκρατική καταστολή των προηγούμενων χρόνων. FAU, ROE, OPR αποδεκατίστηκαν μαζί με το MLN-Tupamaros — χωρίς να μείνει άθιχτο και το Κ.Κ.Ο.

Η FAU τότε μεταφέρει το στρατηγείο της στην Αργεντινή. Απ' τους αγωνιστές της όσοι δεν φυλακίστηκαν, δολοφονήθηκαν, εξαφανίστηκαν ή πέθαναν απ' τα βασανιστήρια, άλλοι πήγαν στην Αργεντινή — το μεγαλύτερο μέρος — άλλοι σε διαφορετικές χώρες της Λατινικής Αμερικής και κάποιοι πολέμησαν στη Νικαράγουα — όπου εμένετο τότε εμφύλιος πόλεμος, στη πρώτη φάση του κύματος εξορίας.

Σε σύντομο χρόνο, όμως, η φασιστική διχτατορία της Ουρουγουάης συνεργάζεται

με αυτήν της Αργεντινής με αποτέλεσμα ισχυρότατα πλήγματα για τους αγωνιστές, παρά πολλοί απ' τους οποίους εξαφανίστηκαν. Όλοι οι σύντροφοι που φυλακίστηκαν στην Ουρουγουάη (κυρίως στη φυλακή Penal de libertad) παρέμειναν εγκλειστοί για περισσότερα από 12 χρόνια.

#### Η F.A.U. ΣΗΜΕΡΑ,

Προσπαθεί να αποτελέσει την ιστορική συνέχεια της F.A.U. των προηγούμενων δεκαετιών, μέσα απ' τις σημερινές επικρατούσες συνθήκες και τις κάθε μορφής ιδιαιτερότητες.

Αυτό που ποθούν πάντως οι σύντροφοι σήμερα, είναι η στο έπακρο ανάπτυξη της επαναστατικής ενεργοποίησης που είχε η οργάνωση και κατά το παρελθόν.

Η FAU ανασυγκροτήθηκε αμέσως μόλις έπεσε η διχτατορία και αφού κατέστη δυνατή η απελευθέρωση των φυλακισμένων συντρόφων, μια απελευθέρωση που επιτεύχθηκε μόνο μετά από σκληρούς λαϊκούς αγώνες αφού η μεταδιχτατορική κυβέρνηση — Sanguinetti — αρνούνταν αρχικά την πλήρη και χωρίς όρους αμνηστία. Έτσι λοιπόν, συναντήθηκαν όλοι οι — εναπομείναντες — σύντροφοι, όσοι δηλαδή βγήκαν απ' τη φυλακή, όσοι επέστρεψαν απ' το εξωτερικό, κι όσοι βρίσκονταν στη παρανομία, κι αποφασίστηκε η ανασυγκρότηση της FAU. Μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα είχαμε μια σειρά από εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις ξεκινώντας τη πρώτη φάση του αγώνα που χαρακτηρίζεται απ' τη συνεχή συγκρότηση ομάδων — εργατικών, φοιτητικών, συνοικιακών κλπ. οι οποίες αποκτούν σιγά-σιγά τον έλεγχο των συνδικάτων: FUNSA, αρτοποιοί, γραφικές τέχνες, μεταφορές κλπ. Γίνεται ακόμα προσπάθεια για συντονισμό και χάραξη ενιαίας στρατηγικής στο συνδικαλιστικό χώρο — αλληλεγγύη, δυνατές

συμμαχίες κλπ.

Σε άλλους χώρους εμφανίζονται ομάδες με ειδικότερο Αναρχικό χαρακτήρα.

Κυκλοφορεί μια μηνιαία εφημερίδα — solidaridad — με πολύ καλή κυκλοφορία στον εργατικό χώρο και με εργατικούς — λαϊκούς — προσανατολισμούς, απ' όπου εκτός των άλλων καταγγέλλονται τα εγκλήματα των φασιστών στρατιωτικών που προσπαθούν πλέον να καλυφθούν.

Τελευταία έχει μπει σε λειτουργία ένα μεγάλο κέντρο στη πρωτεύουσα — Montevideo — όπου γίνονται διαφορές συζητήσεις, εκδηλώσεις κλπ. Αυτό το καιρό πραγματοποιείται μια καμπάνια για την απελευθέρωση 3 συντόφων που κατηγορούνται για κατοχή και τοποθετήσεις εκρηκτικών, μια καμπάνια με ήδη καλά αποτελέσματα. Ο λαός ανταποκρίνεται θετικά στους αγώνες μας έχοντας επίγνωση της συνεισφοράς των αναρχικών, μια συνεισφορά που μένει άσβεστη στη μνήμη του λαού της Ουρουγουάης από τους αγώνες των δύο προηγούμενων δεκαετιών και ακόμα βρισκόμαστε μόλις στην πρώτη φάση του αγώνα. Εμείς σήμερα, εξακολουθούμε να μένουμε πεπεισμένοι για την αναγκαιότητα της ρήξης με το καθεστώς και στην Αναρχική επαναστατικότητα σαν μόνες μεθόδους για την απελευθέρωση. Έχουμε ακόμα πολύ δρόμο να κάνουμε.

Τέλος, θέλουμε να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας σε όλους τους φυλακισμένους και καταδιωκόμενους συντρόφους σας καθώς και τον σεβασμό και την αναγνώριση μας για τους συντρόφους που έπεσαν στον αγώνα.

Υπεύθυνος έκδοσης  
Γιώργος Σικιώτης  
Βουλγαροκτόνου 27Α



# Το κράτος ξαναχτυπά

## Το χρονικό των γεγονότων.

Εντελώς απροσδόκητα ξέσπασε στις 27 Απριλίου στο Nova Huta στην Κρακοβία, στο μεγαλύτερο εργοστάσιο σιδηρουργίας στην Πολωνία, το απεργιακό κίνημα. Πάνω από 20.000 εργάτες-εργάτριες κατέλαβαν αθόρυβα τα εργοστάσιά τους — γύρω στο 70% του συνολικού συγκροτήματος. Ιδρύθηκε αμέσως μια απεργιακή επιτροπή, η οποία συγκροτήθηκε από παλιά μέλη της Αλληλεγγύης και κυρίως από τη βάση. Οι απεργοί απαιτούσαν μια εξισοροποιητική αύξηση 12.000 ζλότου για τις τεράστιες αυξήσεις των τιμών, όπως και την επαναπρόσληψη δύο απολυμένων ακτιβιστών της Αλληλεγγύης. Στην αρχή απαιτήθηκε επίσης η εθνική νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης. Οι εργαζόμενοι κρατούσαν κατειλημένα τα εργοστάσια όλη τη μέρα.

Τις επόμενες μέρες ακολούθησαν σ' ολόκληρη την Πολωνία απεργίες αλληλεγγύης σ' άλλα εργοστάσια και διαδηλώσεις διαμαρτυρίας στις πόλεις. Σ' αυτό συντέλεσαν κατά κύριο λόγο οι υφιστάμενες παράνομες οργανωτικές δομές της Αλληλεγγύης, οι οποίες παίζανε ένα σημαντικό ρόλο στον συντονισμό και την επέκταση της απεργίας.

Το Κρατικό συνδικάτο OPZZ επιχείρησε αμέσως να κατευθύνει την κίνηση σε καθορισμένους δρόμους και να διενδίκηση την μοναδική αντιπροσώπευση των απεργών. Όμως η πιστή στον Γιαρουζέλσκι OPZZ δεν αναγνωρίστηκε σε καμιά περίπτωση από την πολωνική εργατική τάξη.

Δύο μέρες μετά την κατάληψη τάχτηκαν κι άλλα εργοστάσια με την απεργία. Στη Bochina, στη σιδηρουργία του Stalova Wola οι εργάτες-εργάτριες κατέβηκαν σε απεργία. Σε κάποια πανεπιστήμια της χώρας, οι φοιτητές μπουκότανε τα μαθήματα. Στο Lods και στο Lubin διακόπηκαν οι εργασίες στη δημόσια αστική συγκοινωνία.

Στις 1 Μαη ολόκληρος ο μηχανισμός της εθνοφυλακής, βρίσκονταν σε κατάσταση υψηλής επιφυλακής. Αντιπού στην Πολωνία γίνανε αντιπολιτευτικές πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις: το σύνθημα ήταν: «αλληλεγγύη στους απεργούς στο Nova Huta». Οι περισσότερες διαδηλώσεις χτυπήθηκαν από την εθνοφυλακή και διαλύθηκαν με γκλόπς και δακρυγόνα. Στο Danzig γίνανε δυναμικές οδομαχίες, στο Nova Huta η ένοπλη εθνοφυλακή περικύκλωσε τα μεταλλουργεία Λένιν. Ολόκληρο αυτό το διάστημα το κράτος συλλάμβανε ακτιβιστές της Αλληλεγγύης και προσπαθούσε μ' αυτόν τον τρόπο να εκφοβίσει τους εργάτες-εργάτριες.

Την Πέμπτη, στις 5 Μάη, εισέβαλαν τα ZOMOŚ, οι περιβόητες ειδικές μονάδες της εθνοφυλακής, στο Nova Huta. Σχεδόν ολόκληρη η απεργιακή επιτροπή συνελήφθη και πάρα πολλοί εργάτες-τριες τραυματίστηκαν από τα δακρυγόνα και τις ροπαλιές. Πολλοί απεργοί υποχρεώθηκαν να δεσμευτούν εγγράφως, ότι θα επιστρέψουν στις δουλειές τους.

Ήδη μια μέρα πριν την εισβολή στα μεταλλουργεία Λένιν, καταλήφθηκαν στο Paurig από εργάτες-εργάτριες, τα ναυπηγεία Λένιν. Τα ναυπηγεία Λένιν η ζυγαριά της Αλληλεγγύης, διατηρούσαν ακόμα τον συμβολικό τους χαρακτήρα για την αντίσταση στην Πολωνία. Γύρω στις 10.000 εργάτες-εργάτριες οργανώθηκαν πίσω από τα οδοφράγματα στα ναυπηγεία. Η απεργιακή επιτροπή εκπροσωπούσε την μετριοπαθή πτέρυγα της Αλληλεγγύης. Η απαίτηση για πανεθνική νομιμοποίηση του συνδικάτου παραμερίστηκε. Διεκδικούνταν μόνο να επιτραπεί σε επίπεδο εργοστασίου. Πάνω σ' αυτό το σημείο πάντως υπάρχει ακόμα διαφωνία, μέσα στις διάφορες πτέρυγες του συνδικάτου. Η φράξια γύρω από τον πρώην εκπρόσωπο του Βαλέσα, Γκρίβιτς επιμένει ακόμα για ολοκληρωτική νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης, μέσω της κυβέρνησης.

Αμέσως μετά την κατάληψη, ειδικές μονάδες των δυνάμεων ασφαλείας απομόνωσαν ερωτηκικά τα ναυπηγεία Λένιν. Η προμήθεια τροφίμων δεν ήταν πια διασφαλισμένη και η συμπάρταση από την πλευρά του λαού πλέον αδύνατη. Αφού η κυβέρνηση αρνήθηκε κατηγορηματικά να διαπραγματευτεί με «τρομοκράτες» και «εκβιαστές», κατά τον κυβερνητικό εκπρόσωπο Ούρμπαν, προσπάθησε να μεσολαβήσει η καθολική εκκλησία, στην ουσία για να «καταπραύνει» την κατάσταση. Στην πορεία της αντιπαράθεσης, ο ρόλος της έγινε ακόμα πιο φανερός. Σε μια διακήρυξη από την συνδιάσκεψη της επισκοπής τονίζονταν: «Όλοι οι Πολωνοί είναι υποχρεωμένοι να εντείνουν τις προσπάθειές τους, για να πετύχουν την άμεση αναγκαία κοινωνική οφειλή».

Ακόμα και μετά την επίθεση που δέχτηκε η μεταλλουργία Λένιν στο Nova Huta, η απεργία συνεχίστηκε. Τα μέλη της απεργιακής επιτροπής που απέφυγαν την σύλληψη διοργάνωσαν πορεία διαμαρτυρίας στο κέντρο της πόλης, που απαιτούσε την απελευθέρωση των 38 φυλακισμένων συναδέλφων τους. Μπροστά στις πύλες των ναυπηγείων Λένιν στο Danzig συγκεντρώθηκαν χιλιάδες κόσμου και δηλώνανε την συμπάθειά τους στους εργάτες-εργάτριες. Η απεργιακή επιτροπή των ναυπηγείων Λένιν κάλεσε τους εργαζόμενους άλλων επιχειρήσεων, να οργανώσουν επίσης απεργίες. Μετά απ' αυτό 15.000 εργαζόμενοι κατέλαβαν στις 9 Μάη τα εργοστάσια τρακτέρ-Ursus: δημιουργήθηκε απεργιακή επιτροπή. Για πρώτη φορά εδώ τέθηκε το αίτημα για εθνική νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης.

Στα ναυπηγεία Λένιν γίνανε στην αρχή διαπραγματεύσεις μεταξύ των διευθυντών των επιχειρήσεων και των απεργών, όμως αυτές προσέκρουσαν πάντοτε στο αίτημα για νομιμοποίηση της Αλληλεγγύης. Και αφού για μέρες ολόκληρες οι διαπραγματεύσεις προσέκρουσαν στο τελευταίο αίτημα και έλλειψε και η αναμενόμενη αλληλεγγύη από τη χώρα, οι απεργοί εγκατέλειψαν στις 12 Μαΐου τα ναυπηγεία, μέσα σε μια ατμόσφαιρα ολοκληρωτικής απογοήτευσης.

Η εξουσία του Γιαρουζέλσκι αρχίζει να αισθάνεται τον φόβο. Όχι τυχαία, ψηφίζει στις 11 Μάη ένα νόμο με ειδικές υπερεξουσίες έναντι διαμαρτυριών και απεργιών. Ο νόμος ποινικοποιεί άμεσα την απεργία, δηλ. την εξαγγελία της. Στην αρχή προέβλεπε μεγάλη ποινή φυλάκισης, στο τέλος όμως η κυβέρνηση τη μείωσε.

Εκτός αυτού η κυβέρνηση αναλαμβάνει ολοκληρωτικά τον έλεγχο των τιμών και των μισθών.

Το που στοχεύει ο νόμος είναι φανερό: η οικονομική μεταρρύθμιση θα πρέπει να προωθηθεί πάσι θυσία και πιθανές αντιστάσεις ενάντια της να κατασταλούν με τις ειδικά συγκεκριμένες εξουσίες προληπτικά. Έτσι ο νόμος μεταφράζεται σε de facto χτύπημα οποιουδήποτε αντιπολιτευόμενου κόμματος.

Μια σημαντική αιτία του απεργιακού κύματος, είναι η από τον Νοέμβριο του προηγούμενου έτους αποφασισμένη οικονομική μεταρρύθμιση, σύμφωνα με την οποία η «ζημιωμένη» οικονομία θα πρέπει να επιδιορθωθεί με έξοδα του λαού. Έτσι ο δείκτης των τιμών ανέβηκε δραστικά — οι τιμές στα βασικά είδη διατροφής ανέβηκαν γύρω στα 100%, ενέργεια και νοίκια ακριβαίνουν κατά 200%.

Από τα αιτήματα των απεργών διαφαίνεται επίσης — ήταν πολιτικές απεργίες — μια απάντηση στην εσωτερική πολιτική της κυβέρνησης. Αφού ο Γιαρουζέλσκι αναρρίχθηκε στην εξουσία το 1981 και κάθε αντίσταση αντιμετωπιζονταν ωμά και βίαια, επανήλθε «τάξη» και «ύφεση» στην Πολωνία, «ύφεση» όμως πριν την καταιγίδα: η κυβέρνηση υπερεκτίμησε την αφομοιωτική της ικανότητα και προωθήθηκε πολύ μακριά σε επικίνδυνο τερράιν.

Αυτό ακριβώς ισχύει και για την Γκορμπάτσφικη «περεστρόϊκα» και «γκλάσνοστ» πάνω στις οποίες στηρίχθηκαν πολλές ελπίδες στην Πολωνία. Βέβαια ο Γιαρουζέλσκι εγκωμιάζε συνεχώς «περεστρόϊκα» και «γκλάσνοστ» — πρακτικά αποτελέσματα όμως δεν είχε αυτό — αφού κιόλας ο Γκορμπάτσφ όχι μόνο επιδοκιμάζει τον Γιαρουζέλσκι αλλά και τον στηρίζει ανοιχτά (όπου εκτός των άλλων μπορούμε να μετρήσουμε την αξία των «περεστρόϊκα» και «γκλάσνοστ»).

Για την πορεία του απεργιακού κύματος, θα πρέπει να επισημανθούν τα παρακάτω: όσο απροσδόκητα και αυθόρμητα ξεδιπλώθηκε στην Πολωνία, τόσο προβληματική ήταν — όχι μόνο για την κυβέρνηση. Τον αγώνα για μια ριζική ανατροπή της κοινωνίας, για μια προωθημένη δημοκρατία, τον έχει παρατήσει η Αλληλεγγύη προ πολλού, ειδικά η μετριοπαθή πτέρυγα: η καθολική εκκλησία έτσι κι αλλιώς.

Ήδη τον τελευταίο χρόνο δηλώνει η Αλληλεγγύη στην κυβέρνηση, ότι θα στηρίξει κατά την διεκπεραίωσή της την οικονομική μεταρρύθμιση, ακόμα και αυξήσεις τιμών. Το γεγονός ότι η καθολική εκκλησία και το μεγαλύτερο τμήμα της Αλληλεγγύης, στο όνομα της γενικής εκτόνωσης, προτιμάνε να διευθετήσουν το ζήτημα με την κυ-

βέρνηση, παρά να αγωνιστούν για τα οικονομικά ενδιαφέροντα του λαού και για τον εκδημοκρατισμό της κοινωνίας, το φανέρωσε ο ρόλος τους στις απεργίες. Βέβαια μπορούσαν να παρουσιαστούν με νέο πρόσωπο στην κυβέρνηση ως απρόβλεπτος παράγοντας εξουσίας, αφού απολάμβαναν ακόμη την τεράστια εκτίμηση του λαού. Με το να κρατάνε όμως προσεκτικά μια απόσταση από τους απεργούς και παρακινώντας τους να πάρουν πίσω μερικά «ουτοπικά» αιτήματα, δήλωναν την ετοιμότητά τους να συνεργαστούν με την κυβέρνηση. Ο Λεχ Βαλέσα π.χ. μέχρι τα τώρα ακόμα το Νο 1 σύμβολο στην Πολωνία, δεν παρακινούσε σε άλλες απεργίες και μόνο με μισή καρδιά στάθηκε αλληλεγγυος στην αρχή στους απεργούς στο Nova Huta. Συνεχώς τόνιζε το ρόλο του σαν διαπραγματευτή, και όχι σαν αρχηγού των απεργών, ταυτόχρονα με την κατάληψη των ναυπηγείων Λένιν. Το απογοητευτικό και σχεδόν παραλυμένο τέλος (βλέποντας την συμβολικότητα των ναυπηγείων για όλη την αντίσταση στην Πολωνία, — πολλοί απεργοί εγκατέλειψαν τα ναυπηγεία με δάκρυα στα μάτια και οργή στην καρδιά) δεν μπορεί να καλυφτεί με σκόπιμα αισιόδοξους λόγους μερικών ηγετών της Αλληλεγγύης. Η απεργία ήταν άσχημα οργανωμένη, έλεγαν απολογητικά μιας και ενέργειες διαμαρτυρίας είχαν προγραμματιστεί για τον Αύγουστο του ίδιου χρόνου σε όλη τη χώρα. Λαμβάνοντας υπόψιν αυτούς τους παράγοντες θα καταφέρονταν μια νίκη όχι μόνο ηθική απέναντι στην κυβέρνηση. Τελικά υποχώρησαν στις οικονομικές απαιτήσεις. Δεν μπορεί να μας φύγει η εντύπωση, ότι οι εργάτες-εργάτριες, η βάση, αφέθηκε αυτή τη φορά στο έλεός της. Γιατί δεν παρεκίνησε σε μαζική αντίσταση η Αλληλεγγύη — αφού η φωνή της θα ακούγονταν με όλη την υπόληψη που απολαμβάνει ακόμη και τώρα; Της ήταν μήπως, οι πολλοί νέοι, ριζοσπαστικοί άνθρωποι, οι οποίοι συμμετείχαν ενεργά την αυθόρμητη απεργία, αγκάθι στο μάτι; Φοβόνταν μήπως χάσει τον έλεγχο από τα χέρια της; Υπέπεσε στην αντίληψη αυτήν την φορά, ότι η Αλληλεγγύη αντλούσε δύναμη από το πα-

ρελθόν της περισσότερο, παρά από το αγωνιστικό της πνεύμα, το οποίο εγκατέλειψε χάριν μιας «κοινωνικής ηρεμίας». Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι οι νέοι και ριζοσπαστικοί εργάτες-εργάτριες πλάκωθηκαν από αυτό το υπερσυχρό παρελθόν, από αυτόν τον μύθο.

Τρόπον τινά σαν απάντηση σ' αυτήν την «μαλακή γραμμή» της Αλληλεγγύης, πρόβαλλε η κυβέρνηση ολοκληρωτικά σκληρή, βλέπε την βίαιη εκκένωση της μεταλλουργίας στο Nova Huta.

Από τήν μια δεν φοβόταν τίποτα πιο πολύ από ένα δεύτερο πολωνικό καλοκαίρι. Και να διαπραγματευτεί με τους διαδηλωτές δεν τίθονταν καν θέμα με το να υποχωρήσει στις απαιτήσεις τους σήμαινε πια αμέσως, και μια τυπική αναγνώριση της Αλληλεγγύης και αυτό δεν θα έδινε απλώς μια νέα κινητήρια δύναμη των εργατών-εργατριών, αλλά θα στερούνταν και την δική της (αυτο)πιστοποίηση. Από την άλλη η κυβέρνηση θέλει να προωθήσει με ελιγμούς, την οικονομική μεταρρύθμιση. Μιας και η χώρα είναι εξαρτημένη από το ΔΝΤ. Άλλωστε μια λιγότερο υπολογισμένη και πετυχημένη οικονομική μεταρρύθμιση θα έφερνε μια σχετική ανάπτυξη γοήτρου. Υψηλότεροι μισθοί θα εξίσωναν την αύξηση των τιμών και η μεταρρύθμιση θα αποτύχαινε από την αρχή. Κάτι καλύτερο από το παραδοσιακό βιολί της ακρίβειας δεν πέρασε ακόμα από το μυαλό των στενοκέφαλων οικονομικών γραφειοκρατών.

Σε όλα τα επίπεδα η κυβέρνηση αυτή την φορά βρίσκεται σε ακόμη πιο άσχημη θέση από το 1981, μιας και από τον Γκορμπάτσφ, και αυτό είναι το μοναδικό καλό της «περεστρόϊκα» και της «γκλάσνοστ», δεν μπορεί πια να ζωγραφίσει στον τοίχο το φάντασμα μιας απειλητικής ρωσικής εισβολής. Από τότε που οι απαιτήσεις του Μεγάλου Αδελφού χαλάρωσαν, είναι πια σχετικά υπεύθυνη για τον εαυτό της και για ότι κάνει.

Η επίφαση «Ρωσία» δεν πιάνει πια στο λάο.

Ο πολωνικός λαός στον αγώνα ανάμεσα στο κράτος και στην εκκλησία ή την Αλληλεγγύη, έχει μείνει καλυμμένος σε όλη του την διάρκεια. Ας ελπίσουμε ότι θα το κάνει όλο το αυτό.

Μετάφραση από το «Directe Action»  
Nr. 69-Mai/Juni 1988.

### από σελ. 4

λιστική εξουσία που μαζί με τις άλλες, αυτές που η καπιταλιστική κοινωνία έχει συνταγματοποιήσει, συνεργούν στην «δημοκρατική» εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Δεν μπορεί να θεωρηθεί πως ο κομματικοποιημένος συνδικαλισμός προωθεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Το συνδικαλιστικό και κομματικό συμφέρον είναι δύο έννοιες αντιθετικές, που η παρουσία της μιας εκμηδενίζει την άλλη. Το συνδικαλιστικό κίνημα είναι μια δύναμη που διατηρεί την ένταση της μόνο όταν αυτοαξιοποιείται από τους ίδιους τους εργαζόμενους μέσα από αντι-γραφειοκρατικούς αυτο-προσωπευτικούς θεσμούς. Το κομματικό συμφέρον είναι αντίθετα η πολιτική σκοπιμότητα, οι συμβιβαστικοί ελιγμοί, η συνδιαχείριση, η πολιτική άσκηση της οικονομικής εξουσίας και η οικονομική άσκηση

της πολιτικής εξουσίας που είναι ακριβώς και ο ρόλος του κομματικοποιημένου συνδικαλισμού.

Η κρίση τελικά της Γ.Σ.Ε.Ε. και των οργάνων της είναι γενικότερα η κρίση μιας κομματικοποιημένης κοινωνίας, είναι η στιγμιαία ανισορροπία μιας από τις εξουσίες που την χειραγωγούν και την εξουσιάζουν.

### από σελ. 5

πράκτορες του F.B.I. για ανάρμοστη συμπεριφορά, και από τα μέλη του K.K. έζησε μέσα στη φτώχεια, για να πεθάνει από καρδιά στα 52 όταν είχε αρχίσει να αναγνωρίζεται. Και το έργο του που βάλλει πολύ συγκεκριμένα εναντίον της κοινωνικής πραγματικότητας, μας κληροδοτεί την πρόβλεψη ότι ίσως ούτε και η ανθρωπότητα δεν πρόκειται να έχει happy end.





## ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΘΡΗΝΟΥΣ ΓΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΑΝ ΕΝΑ ΤΡΟΠΟ ΠΑΛΗΣ ΟΠΟΥ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΑΠ' ΤΑ ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ;

...«Τάξη επικρατεί στην Αθήνα, τάξη επικρατεί στα κρανία των ανθρώπων. Τάξη μέχρι τη στιγμή που ο διαρκής εμπαιγμός θα βρει διέξοδο στη γενικευμένη καταστροφή. Η έκρηξη θα βρει τον εαυτό της κάποια νύχτα που θα ξημερώσει και οι άνθρωποι θα είναι ακόμη στους δρόμους κατέχοντας τα οδοφράγματα. Η κομμούνα του Πολυτεχνείου θα ενωθεί με τη δράση και η ιστορία θα βρει στους περιφρονημένους και πληβειακούς δρόμους το λαμπρό ανάστημα να μιλήσει από μέρους του κάθε εξαθλιωμένου. Η επανάσταση στην Ελλάδα θα ξεκινήσει από κει που σταμάτησε στις 17 Νοέμβρη 1973 τιμώντας τους νεκρούς που το «έθνος» δεν φρόντισε να μάθει ούτε το συλλογικό τους τάφο»...

Τα Νοεμβριανά του 1973 στηρίχτηκαν στο τυχαίο, όσο κανένα άλλο γεγονός — «350 οργανωμένοι πράκτορες της ΚΥΠ (!!) σύμφωνα με προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη — Καραγιανόπουλου με βάση τις εντολές... της Αμερικάνικης CIA με σκοπό να προβάλλουμε γελοία και αναρχικά συνθήματα εισβάλλον προσχεδιασμένα στο χώρο του Πολυτεχνείου...» (Πανσπουδαστική Νο 8) — μετατρέποντας μια αυθόρμητη φοιτητική διαμαρτυρία σε λαϊκή εξέγερση.

Η αποφασιστικότητα των πιο προωθημένων κομματιών της Αθηναϊκής κοινωνίας, αγκάλιασε ευρύτερα τμήματα καταπιεσμένων και έστρεψε το μίσος τους όχι μόνο ενάντια στο φασιστικό καθεστώς της ΧΟΥΝΤΑΣ αλλά και ενάντια στους Θεσμούς και τα σύμβολα αυτής της κοινωνίας μέσα από εμπρησμούς Τραπεζών, συμπλοκές σώμα με σώμα με την αστυνομία και επιθέσεις ενάντια στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

Ο κίνδυνος ήταν σαφής. Τα αφεντικά και οι λακέδες τους — κράτος και κομματικοί μηχανισμοί — κρατούν έντρομοι την ανάσα τους. Η εξέγερση τελικά παρουσιάστηκε μέσα από τις δηλώσεις σύσσωμης της πολιτικής αγυρτείας σαν αυτό που δεν ήταν — μια φοιτητική διαμαρτυρία. Όσο για τις καταστροφές αυτές δεν μπορούσαν παρά να είναι έργο «προβοκατόρων». Το κατά πόσο ήταν φοιτητική διαμαρτυρία το φανερώνει η ανακοίνωση που έβγαλε ο ίδιος ο Μαρκεζίνης. «Από τους 866 συλληφθέντες οι 475 ήταν εργάτες, οι 317 φοιτητές και 74 μαθητές.»

Η πολιτικάντικη αγυρτεία, η ηγεσία των κομματικών, επιμένουν ακόμα και σήμερα να κραυγάζουν για τίτλους που δεν ανήκουν στο φοιτητικό κίνημα του οποίου η πολιτική ηγεσία εξαργύρωσε τα όποια οράματα της με τις καρέκλες και τους κοινοβουλευτικούς θώκους μέσα από τα πρόσωπα των όποιων «Τζουμάκηδων», «Λαλιώτηδων», «Δαμανάκηδων». Η «λύση» δόθηκε τελικά με την αιματηρή καταστολή και την επαναεγκατάσταση του Καραμανλή — μέσα από το δίλλημα «Καραμανλής ή τανκς»

— μισό χρόνο αργότερα. Οι θεσμοί που προώθησαν και στήριξαν τη Χούντα των Συνταγματαρχών σώθηκαν μέσα από τη μετάλλαξη τους από Φασισμό σε Δημοκρατία και ισχύουν ακόμα και σήμερα.

...«Μάταια από τότε οι φοιτητικές παρατάξεις και τα κόμματα ψάχνουν μέσα στις αίθουσες τελετών, γύρω από τα βουνά με τα δάφνινα στεφάνια, τα κόκκινα γαρύφαλα και κάτω από τα πανώ της φλύαρης συνθηματολογίας: Σίγουρα δεν θα βρουν εκείνα τα παλικάρια που ξέρεις ότι δεν κάνουν επενδύσεις με τους αγώνες, που ξέρεις σε ποιά μεριά του οδοφράγματος θα τα βρεις και την επόμενη φορά. Όλους αυτούς που στο όνομα της σκοπιμότητας, το '75 και το '79 τους βάφτισαν «προβοκάτορες» και «αριστεροχουντικούς» εκλιπαρόντας κάποια ψίχουλα νομιμότητας...»

Αυτούς που το Νοέμβρη του '80 έχασαν δύο αδέρφια τους στις συγκρούσεις με την αστυνομία.

Αυτούς που στο Πολυτεχνείο του '85 έχασαν ένα από τα μικρότερα αδέρφια τους, 15 μόλις χρόνων, στις συγκρούσεις με την δημοκρατική πια αστυνομία.

Αυτούς που σήμερα το κράτος προσπαθεί να στιγματίσει με τη ρετινιά του «τρομοκράτη» μόνο και μόνο για να μπορεί ανεμπόδιο να επιβάλλει την δική του τρομοκρατία πάνω σ' ολόκληρη την κοινωνία μετατρέποντας την σε άβουλο όργανο.

«...Αφού το ξέρεις ότι ο αγώνας, κάθε αγώνας δεν δικαιώνεται παρά με τη συνέχισή του.

Αφού η πάλη μας δεν είναι στιγμαία έξαρση, δεν είναι περιστάσιακή, αλλά είναι καθημερινή επαναστατική στάση και πρακτική.

Αφού η ευαισθησία μας δεν αμβλύνθηκε — απόδειξη πόσο ερεθίζει την οργή μας.

Αφού δεν μπορούν να σκοτώσουν τη μνήμη μας, να φимώσουν ολότελα τις φωνές μας, να εκμαυλίσουν τις συνειδήσεις μας.

Αφού τους ξέρουμε καλά και μας ξέρουν καλύτερα.

Να μην παρασυρθούμε από τη γοητεία της επετειακής «λαϊκής» πλημμυρίδας, να μείνουμε έξω από τα πανηγύρια της πολιτικής καπατσουσίνης, μακριά από τις φανφάρες της πολιτικής αγυρτείας»...

Όσο οι Αμερικάνοι, οι Ευρωπαίοι, η ΤΡΕΒΙ πέζουν για παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου, όλο και περισσότεροι Έλληνες θα χαρακτηρίζονται ως ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ.

Εδώ και μερικά χρόνια η ασφάλεια για διάφορους κάθε φορά λόγους και σκοπιμότητες, κάθε τόσο εμφανίζει τις φωτογραφίες του Μπαλάφα ή του Λεσπέρουλου στις εφημερίδες και στην τηλεόραση.

Πρέπει να πιστέψουμε όλοι ντε και καλά ότι είναι επικίνδυνοι κακοποιοί και να εσωτερικεύσουμε ότι η τιμωρία τους θα πρέπει νάναι σκληρή.

Έτσι λοιπόν βρέξει — χιονίσει κατεβάζουν τα πορτρέτα τους που στολίζουν τα αστυνομικά τους τμήματα και μας βομβαρδίζουν με ασύστολα ψεύδη που μόνο η ελληνική αστυνομία μπορεί να κατασκευάζει.

Στο βαθμό που δεν έγιναν θύματα σκευωριών κατορθώνοντας να διαισθανθούν την προαιώνια τακτική της ασφάλειας να δημιουργεί πλεκτάνες, υφίστανται τώρα όλη την αθλιότητα των εγκεφάλων της Κρατικής Ασφάλειας και την βαρβαρότητα των οργάνων τους.

Κλοπές, δολοφονίες, ληστείες και ότι ήθελε η ασφάλεια να ξεφορτωθεί από το αρχείο τις φορτώνουν στους καταζητούμενους. Πάλι καλά. Αφού οι καταζητούμενοι δεν μπορούν να υπερασπίσουν τον εαυτόν τους, οι κατηγορίες που εκτοξεύει η ασφάλεια θα μπορούσαν να ήταν διπλάσιες, αλλά αυτές έφταναν για να:

— Δημιουργήσουν την εικόνα ότι οι δύο αυτοί είναι επικίνδυνοι.

— Για να φοβίσουν όλους τους πολίτες που σκέφτονται και αντιστέκονται.

— Για να παρουσιάσουν στους δυτικούς συμμάχους αντιτρομοκρατικό έργο.

— Και κάποιοι ιδιαίτεροι λόγοι της κυβέρνησης και κάθε κυβέρνησης όταν έρχονται εκλογές.

Αυτά τα ξέρει πολύ καλά ο ελληνικός λαός. Έχει βιώσει στις πλάτες του την τακτική της ασφάλειας. Διωκόμενος από την ασφάλεια, εδώ στην Ελλάδα, σημαίνει όρθιος και αξιοπρεπής άνθρωπος. Η συμπαράσταση και η αλληλεγγύη σε κάθε διωκόμενο άνθρωπο είναι στοιχειώδες κοινωνικό καθήκον. Για μας τους αναρχικούς η ύψιστη ηθική αξία είναι η αλληλεγγύη και για αυτήν δίνουμε τα ΠΑΝΤΑ.

